

Šumický zpravodaj

1/2025

Farní kostel Narození Panny Marie

Obecní úřad, hasičská zbrojnice a pošta

Malá strana, mlýnský náhon, silnice

Fara zvaná „fára“ s pěknou fasádou

Statek s hostincem rodiny Tlachovy č.p. 34

Konzum V. Bachůrka č.p.93 a šidlova kovárna

Pohřeb Josefa Mudráka, únor 1944

Šumičtí fotbalisté

Slovo starosty

Vážení spoluobčané,

velmi rád bych Vás opět přivítal při čtení prvního čísla Šumického zpravodaje v roce 2025. Vzhledem k době velikonoční, chtěl bych Vám popřát mnoho rodinných a přátelských setkání, která osobně považuji na žebříčku hodnot velmi vysoko.

Čas plyne jako voda, dle mého soudu jako divoká řeka a mohu říci, že ačkoli se to vůbec nezdá, jsem ve svém úřadu již téměř 2 a půl roku a mohu za sebe říci, že na dobré věci si musí člověk počkat. Hovořím o přípravě projektů, veškerém dotačním managementu, přípravě na realizaci projektu včetně výběrových řízení na zhotovitele dle zákona o zadávání veřejných zakázek a samotnou realizací díla. Byrokratická zátěž nastavená naším právním řádem je natolik komplikovaná, že například doba jednoho měsíce není vůbec velkou časovou jednotkou. Nicméně jsem rád, že mám kolem sebe tým lidí, kteří mi můj úkol usnadňují a pomáhají v realizaci dlouhodobě naplánovaných investic. Rovněž bych na tomto místě zdůraznil potřebnost obecního aparátu, bez kterého si nelze fungování obce vůbec představit, kdy toto soukolí funguje bez problémů a ku prospěchu obce, jejich občanů. Fungování technických služeb pod vedením místostarosty obce Josefa Janíčka a administrativních zaměstnanců obce chci vyzdvihnout, neboť jejich pracovní nasazení je vždy vysoké a profesionální. Tím, že se na nás valí neustále zvyšující se byrokratické zatížení, je výkon úředníků našeho úřadu v daném počtu již úctyhodný.

Pokud bych se měl ohlédnout za sebe a uplynulý rok 2024, připomněl bych několik akcí, které se nám podařilo dokončit a které budou ku prospěchu našim občanům. V minulém roce jsme dokončili realizaci modernizace multimediálních učeben a konektivity v naší základní škole, o čemž jste se mohli přesvědčit při dni otevřených dveří. Celá realizace stála obecní pokladnu jen 10 % z celého rozpočtu, zbytek pokryla dotace.

Za co jsem velmi rád bylo dokončení realizace Kompostárny Křivé za obcí ve směru na obec Nezdenice a ukončení „divokého“ skládkování u zemědělského družstva. Tuto stavbu provedla společnost Strabag za bezmála 4,5 mil. Kč s dotací od státního fondu životního prostředí ČR přesahující 1,3 mil. Kč a kompostárna již plní svůj účel.

Přesně dne 20.1.2025 byla spuštěna fotovoltaická elektrárna na tělocvičně vedle ZŠ a tato již v zimmím období za pouhý jeden měsíc dokázala pro potřeby školy vyrobit 5 MWh elektrické energie. Realizace FVE ze strany společnosti Super-Solar stála přes 2,2 mil. Kč s dotací 1,6 mil. Kč. Pozitivní je skutečnost, že vyrobenou energii využijeme pro účely provozu naší školy, negativní je, že přetoky energie nelze posílat do sítě, z důvodu její nedostatečné kapacity.

Během minulého roku jsem se zabýval realizací lávky přes Ovčírku a dobrá věc se podařila. Na konci roku 2024 došlo k podpisu smlouvy o dílo se společností KKS, která vyhrála výběrové řízení s částkou bezmála 4,3 mil. Kč. Na realizaci této akce, která by měla být ukončena do 30.6.2025, máme příslibenu dotaci z IROP přes MAS Bojkovska ve výši 3 mil. Kč.

V minulém roce bylo prostřednictvím tendru Ministerstva financí ČR zakoupeno nové služební vozidlo obecního úřadu Škoda Karoq včetně 5letého předplaceného servisu, za celkovou částku 647.905 Kč s DPH.

V minulém roce jsme zrealizovali také opravy chodníků na Dolním konci obce Šumice přes potok Ledské, také mezi domy č.p. 198 a 338 a rovněž cesty kolem obecních rybníků. K opravě chodníku došlo od železničního

přejezdu u pánence směrem k ulici Milionová a také v přilehlém parčíku. Tyto opravy komunikací stály obecní pokladnu celkem necelý 1 mil. Kč.

V průběhu minulého roku, a pokračujeme dále i v tom letošním, jsme se zabývali komplexní pozemkovou úpravou, která se dotkla nejenom obce, ale i vlastníků pozemků v extravilánu obce. Byla a je řešena otázka digitální technické mapy v katastru obce Šumice, která bude sloužit pro potřeby stavebníků a jejich projektantů, naposledy jste mohli zaznamenat vytyčování kabelové televize, která je ve vlastnictví obce. V průběhu roku probíhala kontrola katastru, kdy ze strany katastrálního úřadu byli občané, i obec samotná, upozorněni na nedostatky týkající se jejich nemovitostí s výzvami k jejich odstranění.

V minulém roce a pokračujeme i nyní v řešení „politických“ otázek, obecně odpadů, v rámci memoranda obcí, zálohování PET lahví, v řešení otázky převodu financování nepedagogických pracovníků škol nebo elektrifikace dráhy. Co se týká nepedagogů, naše obec se připojila k iniciativě měst Bojkovice a Luhačovice s negativním postojem na záměr naší vlády. Můj osobní názor je ten, že tímto krokem se vláda zbavuje odpovědnosti za sektor, který i díky ní je silně platově podhodnocen. Pedagogové a nepedagogové tvoří spojitou nádobu, která se neobejde jeden bez druhého a rozdělení financování je nekonceptním krokem. To, co doteď fungovalo ve vzájemné symbióze pod MŠMT ČR se nelogicky rozštěpí. Stát tak ještě více rozevře nůžky mezi oběma sektory a popře tak solidární systém, na kterém je náš stát postaven. Vláda tímto krokem bezesporu ušetří, ale rozdíl budou hradit obce ze svých rozpočtů a utrpíme tím všichni, neboť tyto peníze budou chybět jinde, např. v investicích, opravách, dalším rozvoji obce, nehledě na kolegiální atmosféru ve školách. Mé konečné konstatování je, že přece obce nemohou za to, že vláda dlouhodobě neumí hospodařit!

Nyní bych pohovořil o realizacích investic v roce 2025, kdy tu nejpodstatnější řeším od svého nástupu do funkce a jsem velmi rád, že se již dostala na řadu. Hovořím o výstavbě 9 malometrážních bytů v lokalitě Válkovo, kterou naprojektoval Ing. arch. Martin Velecký s jehož autorskou spoluprací se letos výstavba započne. Z důvodu dotačních záležitostí jsme stavbu rozdělili na 2 segmenty, kdy jeden z nich o velikosti 5 bytů se nese pod názvem „Dostupné sociální bydlení Šumice“ a druhé o velikosti 4 bytů má název „Bydlení pro seniory“. Na prvně jmenovanou akci máme rozhodnutí o dotaci z IROP ve výši 14,5 mil. Kč a 4 byty hodláme postavit za peníze obce s možnou podporou Zlínského kraje ve výši 10 % (v jednání s radní Zlínského kraje paní poslankyní Eliškou Olšákovou). Celkové náklady stavby byly před vyhlášením výběrového řízení na dodavatele vypočítány ve výši 36 mil. Kč bez DPH, přičemž předpokladem je nižší částka, která bude určena veřejnou soutěží, která v době vydání tohoto zpravodaje již bude známa, jakož i vítězná zhotovující firma. Celá stavba a tím i komplex na „Válkovém“ by měl být uzavřen na podzim roku 2026.

Jako dalším větším projektem je základní technické vybavení v lokalitě Nivky, spíše známé jako „Habeš“, kde dojde k návaznosti a vybudování plnohodnotné komunikace včetně inženýrských sítí, která bude přivedena k lokalitě s možnou další výstavbou rodinných domů v obci Šumice. Tato investice obce je bez cílené dotace s již vysoutěženou zhotovující firmou Společnost SDCH - Nivky za příznivou částku 8,9 mil. Kč. Obec Šumice bude usilovat o rychlý výkup části pozemků pro vybudování další navazující části ZTV, směrem k domu č.p. 373 s následným projektem a následnou realizací. Tímto bude vytvořena další ulice k možnému bydlení a rozvoji obce.

TIRÁŽ

Adresa redakce: Šumický zpravodaj, Obec Šumice, Šumice 400, 687 31 Email na redakci: info@sumice.cz

Redakční rada: Lubomír Borýšek, Josef Podešť, Jitka Zahálková, Ondřej Kalous, Stanislava Maděrová

Sazba a grafická úprava: Lubomír Borýšek **Vydavatel:** Obec Šumice, Šumice 400, IČ: 00291404 **Online zpravodaj:** www.sumice.cz

Počet výtisků: 600 ks **Četnost vydávání:** občasník **Registrační číslo:** MK ČR E 18329 **Den vydání:** 12. 5. 2025

Autorem fotografií z titulní strany jsou Z. Opluštil a A. Slíva, koláž: Ondřej Kalous. Obec Šumice neodpovídá za obsah článků. Za ty odpovídá jejich autor. Články neprošly jazykovou korekturou. Periodický tisk územního samosprávného celku.

Vzhledem ke špatným technickým zprávám týkající se kabeláže našeho veřejného osvětlení byla navázána spolupráce s místní firmou MOEL na projektu, který by měl vést k opravě vadného stavu. První vlnou je oprava v ulici Milionová a u mateřské školy, následovat by měla oprava podél hlavní komunikace napříč celou obcí. V souvislosti s tímto projektem půjde ruku v ruce dotace na snížení energetické náročnosti veřejného osvětlení, o kterou budeme usilovat.

Jako podstatné a za vlastní považuji podporu místních spolků, neboť jaké jsou spolky, takové je společenské prostředí v celé obci. Podpora

spolků a občanských sdružení v Šumicích je na dobré úrovni a nijak se nebráním dalším iniciativám, které naše společenství utuží a pozvedne. Snažíme se pomáhat nejenom finančně, ale i materiálně a servisně, společně za výsledkem z kvalitnějšího společenského dění v naší obci. Aktivní spolky a sdružení budeme v jejich činnosti podporovat vždy, neboť tyto jsou hybnou silou kulturního, sportovního a společenského dění v obci. Jediné, co mne mrzí je skutečnost, že se dosud nenašli ochotní a obětaví vedoucí pro dětský soubor Dřínky, který bychom velmi rádi také podpořili.

Jistě jsem zde nenapsal vše, čemu se naše obec

v rámci své působnosti věnuje, každý den se potýkáme s dalšími a různě složitými výzvami, které se snažíme řešit co nejlepším způsobem, ve prospěch obce Šumice, ve prospěch jejich občanů, tedy pro nás všechny.

Všem Vám přeji krásné jaro, mnoho zdraví, pozitivní myšlení, pěkný život, lásku a harmonii, vše, co může obohatit naši komunitu, společně, zde v Šumicích.

S přáním všeho dobrého váš starosta

Josef Podešť

Výzva

Obec Šumice hledá obětavé folkloristy, učitele, pro vedení DFS Dřínky.

Bližší informace Vám rád sdělí starosta obce.

Bylo by škoda, aby kroje ležely ve skříni a děti zapálené do tance a zpěvu nemohly svůj talent prezentovat.

Slovo místostarosty

Vážení spoluobčané,

z pozice místostarosty upozorňuji na několik problémů souvisejících s údržbou a čistotou v naší obci a žádám občany o spolupráci při jejich řešení:

- Kontejnery na papír a plast jsou často přeplněné a občané pak odkládají odpad kolem nich. Žádám občany, aby počkali na odvoz odpadu svozovou firmou, místo aby odpad odkládali kolem kontejnerů.
- Někteří občané nerespektují označení

kontejnerů na bioodpad (tráva x větve) a ukládají do nich nevhodný odpad.

- Na hřbitově dochází k problémům s odkládáním věnců a květinových vazeb do popelnic. Existuje kontejner na bioodpad vzdálený cca 50 metrů od hřbitova, kde je možné uložit trávu, suché květiny a rostliny s balem a dále je možné odevzdat suché větve a květinové vazby (jelikož jejichž součástí jsou plastové ozdoby, drátky apod.) ve sběrném dvoře každou středu a sobotu, případně je odložit k

bráně sběrného dvoru, kde je zaměstnanec obce uklidí.

Tímto apeluji na občany, aby používali „zdravý selský rozum“ a dodržovali jednoduchá pravidla pro třídění a odkládání odpadu. Naše obec pak bude krásnější a taky usnadníte údržbu veřejného prostoru v obci našim zaměstnancům.

Děkuji předem za vaši spolupráci a pochopení.

Josef Janíček

Poplatky pro rok 2025

- odpad – 900 Kč/osoba
- kabelová televize – 2880 Kč
- pes 100 Kč, další pes 150 Kč

Splatnost: 30.06.2025

Oznamujeme občanům, že každá domácnost obdržela do své domovní poštovní schránky informace o předpisu poplatku za odpad, kabel, televizi a psa. Dle této informace můžete poplatky zaplatit jednoduše převodem na bankovní účet obce. Další možností je i nadále úhrada poplatků v hotovosti nebo platební kartou na pokladně OÚ.

V případě, kdy užíváte velkou popelnicu (240 l), musí být uhrazen poplatek za odpad ve výši min. 4500 Kč/domácnost.

Při bezhotovostní platbě Vám bude štítek na popelnicu vložen do domovní poštovní schránky.

Ze důvodu zjednodušení komunikace v dalším období Vás žádáme o sdělení Vaší e-mailové adresy, příp. i telefonního čísla, na e-mail info@sumice.cz nebo na telefonním čísle 775 255 671, 572 691 206. Děkujeme

Pronájem hrobových míst na místním hřbitově

V letošním roce dochází k uzavírání smluv na pronájem hrobových míst na další období včetně platby nájemného. Proto žádáme občany, kteří tak doposud neučinili a měli v předchozích letech hrobová místa v pronájmu, aby se dostavili na OÚ k podpisu smlouvy.

Nájemné za dvojhrob a trojhrob je splatné ve 3 splátkách (vždy na 5 let dopředu), tj.:

- do 30.06.2025 na období 2025-2029
- do 30.06.2030 na období 2030-2034
- do 30.06.2035 na období 2035-2039.

Nájemné za hrobku, urnový hrob a urnovou schránku je splatné ve 2 splátkách (vždy na 5 let dopředu), tj.:

- do 30.06.2025 na období 2025-2029
- do 30.06.2030 na období 2030-2034.

Řád veřejného pohřebiště obce Šumice je zveřejněn na www.sumice.cz a rovněž bude nově zveřejněn na hřbitovní vývěsce u smuteční síně.

Hrobové místo	Cena nájmu/rok	Doba nájmu	Cena nájmu za každých 5 let	Celková cena za dobu nájmu
Dvojhrob	160 Kč	15 let	800 Kč	2 400 Kč
Trojhrob	195 Kč	15 let	975 Kč	2 925 Kč
Hrobka	210 Kč	10 let	1 050 Kč	2 100 Kč
Urnový hrob	110 Kč	10 let	550 Kč	1 100 Kč
Urnová schránka	110 Kč	10 let	550 Kč	1 100 Kč

– Kalendář akcí na období 05–09/2025 –

Noc kostelů

Kdy: 23. 5. 2025 začátek od 17:00
Kde: kostel Narození Panny Marie

Soutěž v požárním sportu O pohár starosty obce Šumice

Kdy: 24. 5. 2025 začátek od 13:00
Kde: Hasičské hřiště Skalka

Šumická stodola

Kdy: 31. 5. 2025 začátek od 17:00
Kde: Hasoňova chalupa

Víkend otevřených památkových domků

Kdy: 7. 6. 2025 – 8. 6. 2025, 9:00-17:00
Kde: Šumické muzeum, Hasoňova chalupa, Trchalíkova usedlost, Pipalův válcový mlýn

SURVIVOR pro děti

Kdy: 14. 6. 2025
Kde: tréninkové hřiště TJ

Varhanní koncert ZUŠ Dolní Němčí

Kdy: 22. 6. 2025
Kde: kostel Narození Panny Marie

Dětské hasičské odpoledne

Kdy: 19. 7. 2025
Kde: Hasičské hřiště Skalka

Letní kino

Kdy: 11. 8. 2025 – 13. 8. 2025
Kde: Hasičské hřiště Skalka

Šumické hody

Kdy: 5.-7. 9. 2025

Běh pro život

Kdy: 20. 9. 2025
Kde: prostranství u základní školy

Středověký jarmark

Kdy: 27. 9. 2025
Kde: Hasičské hřiště Skalka

Výtěžek Vánočního benefičního koncertu 2024

Koncem loňského roku uspořádala Obec Šumice již tradiční Vánoční benefiční koncert.

Byli jsme přítomni akci, na které vystupovalo přes 200 účinkujících, mezi něž patřili naše děti z MŠ a ZŠ, ženy ze Šumic, Dřínkaři, smíšený kostelní sbor Šumice a jako host přijala pozvání Nivnička spolu s ženami z Nivnice a s muži z Boršic, s doprovodem cimbálové muziky Muzikaša. Výborně nacvičená vystoupení měla

vliv nejen na krásný kulturní zážitek, ale i na vybranou částku na sále v celkové výši přes **26.000 Kč**. Všem patří převelké díky.

Celkový výnos sbírky včetně sponzorských darů od obchodních partnerů činil **107.100 Kč**.

Výnos sbírky byl poměrně rozdělen mezi nadace:

- Šance Olomouc, o.p.s. při FN a LFUP Olomouc
- Nadační fond dětské onkologie Krtek, Brno
- Nadace pro transplantaci kostní dřeně, Plzeň.

Josef Podešť

Oprava kočárových saní

Na Trchalíkovu usedlost se v minulých dnech vrátily po celkové náročné opravě kočárové sáně.

Součástí historického mobiliáře usedlosti mimo jiných exponátů jsou i kočárové sáně z konce 19. století. Dochovaly se však značně poškozené, napadené dřevokazným hmyzem, čalounění chybělo zcela, včetně některých jejich dřevěných částí. Rekonstrukce byla tedy nezbytná.

V České republice provádí rekonstrukce takovýchto věcí dva mistři. Jedním z nich

je Augustin Krystyník, kolář z Nového Hrozenkova, který obnovil po roce 1989 dílnu svého dědy a věnuje se rekonstrukcím starých kočárů, historických vozidel, spolupracuje s muzei a jeho rukama prošel ne jeden historický skvost.

„Ani při rekonstrukci se nepodařilo odhalit, kdo sáně vyrobil, zajímavostí na nich je, že sanice jsou vyrobeny z jednoho kusu dřeva, to vůbec není obvyklé a lze to označit za raritu“ uvedl Krystyník. Poškozené části byly citlivě nahrazeny novými, dbalo se na maximální

zachování historických částí saní. Nahrazováno bylo jen to nejnnutnější, aby sáně mohly být znovu plně funkční. Původní lak byl obroušen a nový je ve stejné barvě. Oříškem se jeví čalounění, z toho se nedochovalo totiž vůbec nic. Čalouník po konzultaci s Muzeem kočárů z Čech pod Kosířem si vzal inspiraci u podobných saní z první poloviny 19. století.

Kočárové sáně se vrátily mezi exponáty a budou poprvé vystaveny při tradičním Víkendů památkových domků 7. – 8. června 2025.

Petr Janíček

Farní Valentýnský ples

Letos v únoru pořádala Farnost Šumice v pořadí již 10. farní ples. Pod názvem „Valentýnský“ se tentokrát přestavil v novém a modernějším stylu, k čemuž přispěla nejen změna účinkující kapely MARATHON BAND, ale také nápaditá výzdoba a výborné občerstvení.

Krásnou plesovou atmosféru navodily i modelky ze Svatebního studia DáMa Uherský Brod, které předvedly úžasnou módní přehlídku společenských šatů. Samozřejmě nechyběl fotokoutek, vinný bar i tradiční bar v Pekle.

Děkujeme všem, kteří podpořili Farnost Šumice. Vybraný finanční obnos bude použit na dokončení venkovních prací kolem pastoračního centra.

Eva Březinová
členka farní rady

Noc kostelů

Noc kostelů vznikla v roce 2001 v Německu a do České republiky se rozšířila z Rakouska.

První ročník této akce se v České republice konal 29. května 2009, druhý 28. května 2010 a třetí 27. května 2011. Dále se Noci kostelů konají v Česku každoročně.

Letos se Noc kostelů koná v pátek 23. května 2025.

Až do nočních hodin bude připraven zajímavý program. Určen je nejen pravidelným návštěvníkům, ale všem, kdo mají chuť přijít do kostela prostě jen tak posedět nebo si prohlédnout místa, kam se běžný návštěvník vždycky nedostane.

Vě farnosti Šumice začne mší svatou, následovat budou chvály (zpěvy a meditace), přednáška o významu Svatého roku (ten prožíváme právě letos, jako čas mimořádné nabídky duchovního rozvoje), výstava obrazů, degustace vína, prohlídka věže...

Program bude aktualizovaný. Sledovat ho můžete na www.nockostelu.cz, kde najdete i akce v dalších kostelech v našem regionu i v dalších místech, kde se tato akce koná.

Přijďte. Těší se na Vás pořadatelé.

P. Milan Ryšánek

Diamantová svatba

Dne 16. ledna 2025 oslavili manželé
Františka a Josef Slabiňákovi
diamantovou svatbu.
Přejeme jim pevné zdraví a ještě hodně
společných let

Z činnosti Klubu seniorů

Betlém Horní Lideč (21.1.2025)

Vcházka do Rudic (28.1.2025)

Beseda se seniory (26.3.2025)

V tomto májovém čísle šumického zpravodaje bych vás chtěla seznámit s dalšími aktivitami a zajímavosti naší místní skupiny za uplynulé období. V minulém čísle zpravodaje jsem psala, že nás čeká Mikulášský jarmark, na který se těšily hlavně děti s tradiční mikulášskou nadílkou. Naše místní skupina sklídila velký úspěch se stánkovým prodejem nejen oblíbeného vánočního cukroví, ale i teplých, chutných bramboráků. Díky rodinným příslušníkům, manželům našich členek, se bramboráky, které šly stále na odbyt, smažily na dvou pánvích do pozdních večerních hodin. Na tento jarmark jsme přichystaly na prodej i 65 balíčků chutného vánočního cukroví, které napekly naše členky z vlastních zdrojů. Nechyběly perníčky, odpalované věnečky, linecká kolečka, záviny ani různé řezy. Výtěžek z této akce je věnován na zakoupení zdravotního materiálu do brašen první pomoci a taky na zakoupení bavlněné příze na pletení obzvláště.

Další pěknou předvánoční akcí byl projekt „Vánoční hvězda“, do kterého jsme zapojili i naše spoluobčany. Zakoupením této vánoční hvězdy se přispělo na podporu hematologicky, onkologicky a chronicky nemocných dětí a jejich rodin na Dětské klinice Fakultní nemocnice Olomouc. Tento projekt organizovala nadace Šance Olomouc, která pomáhá nemocným

dětem přes 30 let. Posláním Šance je humanizovat náročnou léčbu dětí a usnadňovat jejich návrat do běžného života. Pěknou propagací naší členky Evičky Březinové se nám podařilo v naší obci prodat 150 vánočních hvězd v hodnotě 15,300 Kč. Společně jsme prodali v rámci tohoto projektu s Oblastním spolkem ČČK Uherské Hradiště celkem 596 vánočních hvězd a přispěli tak částkou 64 500 Kč. Moc děkujeme všem, kteří svým nákupem podpořili nemocné děti a přispěli tak k jejich lepší budoucnosti.

V humanitární činnosti se naše členky pravidelně schází ke společnému pletení obzvláště v zasedací místnosti OÚ. Tento zájem o pletení přilákal i hodně dobrovolnic, které v družném kolektivu spojuje touha pomáhat druhým (viz foto). Tyto obvazy se pletou z bílé bavlněné příze Sněhurka, kterou objednáme přímo z Nitárny Česká Třebová s.r.o. Obvazy jsou velmi pevné, trvanlivé, stálobarevné, a hlavně opakovatelně použitelné. Dnes už víme,

že naše obvazy putují do západní Afriky do státu Pobřeží Slonoviny a tam dělají radost v nemocnici ve městě Divo, a to nás moc těší. Začátkem tohoto roku jsme zajistily další nákup pletací příze pro naše pletářky, a tím už překročíme hranici 3 tisíc upletených obzvláště. Všechny tyto akce bychom nemohly uskutečnit bez finanční podpory naší obce, zastoupené starostou Mgr. Josefem Podeštěm. V současné době nás čeká výroční členská schůze, kde budeme schvalovat další aktivity pro letošní rok. A na závěr bych chtěla poděkovat Obci Šumice za poskytnutí finančního daru, všem členkám za jejich aktivní činnost a taky spoluobčanům za podporu a přání a popřát všem pevné zdraví a hodně síly do dalších májových dnů.

Anna Kutnarová
předsedkyně ČČK v Šumicích

Základní škola

MŠ a ZŠ zdobí vajíčky Hasoňovu chalupu

Svátky jara jsou vždy úzce spjaty s dodržováním a uctíváním tradic, ke kterým bezpochyby patří i malování vajíček.

Ani letos tomu nebylo jinak. V pátek 11.4.2025 se již tradičně potkaly děti první a druhé třídy základní školy s předškolními kamarády a ostatními dětmi mateřské školy u Hasoňovy chalupy č.p.102, aby opět vyzdobily nejen prostory usedlosti, ale také exteriéry kolem.

Do malování vajíček nejrůznějšími technikami se zapojily nejen děti ze všech oddělení mateřinky, ale také žáci v pracovních činnostech napříč všemi ročníky naší základky. Vznikala tak velmi krásná umělecká díla. Využita byla hojně takzvaná ubrousková technika, využitím znalostí z chemie se vajíčka leptala, v hodinách informatiky se tisklo na 3D tiskárně nebo za použití jehel a nití vznikaly krásné výšivky.

Nakonec byla chalupa nazdobena více jak tisícem malovaných vajíček.

Poděkování patří všem, kteří se na realizaci této akce podíleli. A to nejvíce našim dětem, paní učitelkám z MŠ a ZŠ, paní vychovatelkám a asistentkám, paní Janě Živnéřové a panu Davidovi Čechovi za upletení obřího vajíčka.

Krásné prožití jarních dní přejí děti z MŠ a ZŠ

Jarní družina

Jarní dny ve školní družině děti zahájily projektovými dny o zdraví a policii. Také se soustředily na výrobu dárečků k zápisu pro budoucí prvňáčky.

Největší projekt je čekal při přípravě jarních dekorací a malování vajíček, kterými tradičně nazdobily Hasoňovu chalupu společně s dětmi z mateřské školy.

Na konci dubna v projektovém dnu navštívili školní družinu bubenečtí z Afriky, kteří seznámili děti se svou kulturou a zvyky.

Všem přejeme krásné jarní dny
děti a vychovatelky
školní družiny

Lyžařský kurz v Karlově pod Pradědem

V závěru ledna (25. - 30. 1. 2025) proběhl lyžařský kurz v Karlově pod Pradědem, kterého se zúčastnilo 37 žáků, 4 pedagogové a 1 zdravotník. Kurz se těšil výborným sněhovým podmínkám a žáci byli ubytováni již tradičně v hotelu Neptun. Akce tak proběhla k plné spokojenosti všech zúčastněných.

Úspěch v okresním kole anglické olympiády

I v tomto roce se naše škola zúčastnila okresního kola anglické olympiády v Uherském Hradišti. Téměř každý rok nám naši žáci dělají radost dosaženými výsledky, ani letos tomu nebylo jinak.

Tentokrát nás reprezentovala dvě děvčata, Beátka Kolaříková z 6. třídy a Lucka Juráková z 9. Beátka se vůbec neztratila v silné konkurenci žáků

převážně o rok starších a Lucka si ve své kategorii mezi 29 nejlepších z celého okresu vybojovala 5. místo! Moc gratulujeme a děkujeme oběma soutěžícím.

Pavλίna Pappová

ZŠ Šumice dosahuje nadprůměrných výsledků v přijímacích zkouškách

V období vyhodnocování letošních přijímacích zkoušek na střední školy Vám s potěšením oznamujeme, že Základní škola Šumice dlouhodobě dosahuje vynikajících výsledků v rámci srovnání jednotných přijímacích zkoušek. V nejužším regionu Uherskobrodská

se umístila na 3. místě, na Uherskohradištsku na 9. příčce a v rámci celého Zlínského kraje patří mezi 25 nejlepších základních škol (ve Zlínském kraji je asi 170 úplných škol). Tyto úspěchy jsou důkazem kvalitní práce

pedagogů, systematické přípravy od 1. stupně a individuálního přístupu k žákům. Důležitou roli hraje i motivace a snaha samotných žáků. Děkujeme všem pedagogům, žákům a rodičům za jejich přínos k těmto skvělým výsledkům.

Michal Vrága

Úspěch mladých florbalistů na ČEPS Cupu

V letošním ročníku celorepublikové soutěže ve florbale - ČEPS Cup, se blýskli mladí florbalisté z naší školy. Žáci 4. a 5. třídy ve složení Max Brumovský, Viktor Helbich, David Kalous, Jan Marek, Jan Pindák, Ondřej Slačálek, Nikita Turcanu a David Velecký předvedli pozoruhodné výkony, které jim přinesly zasloužený úspěch.

Jejich cesta začala v prosinci, kdy se zúčastnili

okresního finále v Uherském Brodě. Po statečném boji a předvedení výborných výkonů si naši chlapci vybojovali krásné 2. místo, které jim zajistilo postup do krajského finále.

Krajské finále se konalo na přelomu ledna a února v Otrokovicích. I zde naši mladí reprezentanti ukázali svůj talent a týmového ducha. V silné konkurenci se jim podařilo

dosáhnout velmi pěkného 7. místa.

Tento úspěch je zaslouženou odměnou za jejich píli, trénink a nadšení pro florbal. Gratulujeme všem hráčům k tomuto vynikajícímu výsledku a děkujeme za skvělou reprezentaci naší školy! Přejeme všem mnoho dalších sportovních úspěchů.

Chemické úspěchy

Jako každým rokem se naše škola letos zúčastnila dvou největších chemických soutěží. A rozhodně jsme se v nich neztratili.

V soutěži Hledáme nejlepšího mladého chemika ČR, pořádané Svazem chemického průmyslu, se Alžběta Uchytlová a Pavel Klauza z deváté třídy probojovali až do třetího kola, kde mezi všemi žáky základních škol Uherskohradištska a Zlínska obsadili Alžběta páté a Pavel dvanácté místo.

A jejich úspěch pokračoval i v Chemické olympiádě, kde zabodovali i v konkurenci nejen žáků základních škol, ale i víceletých gymnázií. V

okresním kole Chemické olympiády obsadila Alžběta krásné čtvrté místo a rovněž se stala úspěšnou řešitelkou. Pavel obsadil místo deváté.

Oběma velice gratulujeme a děkujeme za skvělou reprezentaci školy.

Taktéž děkujeme šikovným žákům třídy 8.A, kteří se podíleli na organizaci soutěže a v neposlední řadě patří velký dík panu Ing. Michalu Horeckému z firmy VodoTopo Horecký, který nám poskytl na organizaci soutěže finanční dar.

OBEC ŠUMICE

POST BELLUM – PAMĚŤ NÁRODA

2. SVĚTOVÁ VÁLKA

PROTEKTORÁT ČECHY A MORAVA

V příloze zpravodaje vydané u příležitosti 80. výročí ukončení 2. světové války jsou shromážděny články vztažené k obci Šumice, s tematikou událostí z období protektorátu 1939–1945. Autory článků jsou občané naší obce. Samostatnou kapitolou jsou autentické vzpomínky občanů Šumic označené POST BELLUM (znamená „po válce“). Tuto akci vyhlásil starosta Josef Jančář 11.02.2015 a zúčastnilo se jí 12 pamětníků. Všechny články byly publikovány na obecním webu: www.sumice.cz. Post Bellum je ústav, který se zabývá vzpomínkami pamětníků.

Editor: Josef Jančář

Fotografie rumunských vojáků v osvobozených Šumicích v roce 1945 je od Antonína Slívy

ŠUMICE ZA PROTEKTORÁTU

článek k 80. výročí konce 2. světové války

2. světová válka 1939–1945

Druhá světová válka (1939–1945) byla globální válečný konflikt, jehož se zúčastnila většina států světa. Tento konflikt se stal s více než 62 miliony obětí dosud největším a nejvíc zničujícím válečným střetnutím v dějinách lidstva. Z bývalého Československa zahynulo 360 000 obětí.

Válka v Evropě začala 1. září 1939 napadením Polska nacistickým Německem, po kterém vyhlásily velká Británie a Francie válku Německu. Sovětský svaz, který uzavřel s Německem smlouvu o neútočení, napadl na základě tajné dohody Polsko z východu 17. září 1939. Spojenectví SSSR a Německa skončilo v červnu 1941, kdy Německo s podporou spojenců (Itálie, Finsko, Maďarsko, Rumunsko, Slovensko) napadlo Sovětský svaz. V Evropě skončila válka 8. května 1945 kapitulací Německa. V Japonsku skončila válka 2. září 1945, až po shození atomových bomb USA na města Hirošimu a Nagasaki.

Mnohonárodnostní Československo, které vzniklo v roce 1918 na základě uznání světových mocností, mělo plochu 140 tis. km² a 13,4 mil. obyvatel. Čechů a Moravanů bylo 6,4 mil., největší národnostní menšinu tvořili Němci 3,1 mil., následovali Slováci 2 mil., Maďaři, Poláci, Rusíni, Ukrajinci a Židé. Vyvrcholem mezinárodního tlaku Německa na ČSR byla Mnichovská dohoda mocností z roku 1938 a odstoupení území Sudet s německým obyvatelstvem Německu. 14. března 1939 vyhlásili slovenští nacionalisté za podpory Hitlera samostatný Slovenský stát, který se stal spojencem nacistického Německa. Likvidaci okleštěného a oslabeného Československa dokončila Německá říše násilnou okupací 15. března 1939.

Protektorát Čechy a Morava 1939-1945

Na okupovaném území Čech a Moravy s počtem 7,4 mil. obyvatel včetně milionové německé menšiny vyhlásilo Německo „Protektorat Böhmen und Mähren“. Protektorát o rozloze 49 tis. km² byl formálně autonomní s prezidentem Emilem Háchou, s vládou a se státním aparátem včetně četnictva a malé nevyzbrojené armády. Ve skutečnosti byl držitelem veškeré moci Říšský protektor, také Reinhard Heydrich. Druhým úředním jazykem byla němčina, ta se vyučovala povinně na školách. Veškeré úřední doklady byly psány dvojjazyčně. Obyvatelstvo protektorátu strádalo, byl zaveden přidělový systém potravin a dalšího nedostatkového zboží. Povinností obyvatel bylo odvádět eráru dodávky obilí, masa, mléka, vajec apod. Úřady dodávky potravin tvrdě vymáhaly, za neplnění a černý trh s potravinami byly udělovány drastické tresty. Zemědělec Kliment Zajíc byl za neplnění dodávek odsouzen k trestu smrti. Bez povolení bylo zakázáno mletí obilí. Lidé neměli mouku, měli ale obilí, a tak navzdory zákazům mlet mlynář Drahomír Pipal obilí pro Šumičany tajně. Sociálně nejslabším rodinám rozdávala mouku panimáma Pipalová zdarma.

I přes popsané těžkosti se běžný život obyvatel nezastavil. Lidé pracovali, sportovali, podle možností se bavili, uzavírali manželství a samozřejmě se rodily děti. Někteří muži jezdili v prvních letech protektorátu za prací do „rajchu“, neboli do říšské-

ho Německa. Naštěstí tu nebyla válka, jaká zuřila na východní frontě a fatálně postihovala civilní obyvatelstvo.

Protiněmecký odboj a jeho oběti ze Šumic

V Šumicích byl v domě u Kohoutků č.p. 331 umístěn oddíl německé policie Schutzpolizei (Schupo). V Uherském Brodě sídlila pobočka zlínské úřadovny tajné německé nacistické policie GESTAPO (Geheime Staatspolizei). Gestapo bylo největší hrozbou pro ty obyvatele, kteří se nesmířili s okupací a tajně vyvíjeli protiněmeckou činnost.

První obětí gestapa se stal poslanec Národního shromáždění, šumický starosta a předseda Československé obce legionářské Leopold Slíva (*1895, †1986). Leopold Slíva spolupracoval s Obranou národa, v roce 1941 byl zatčen gestapem a vězněn do konce války.

Řada Šumičanů, kteří pracovali u uherskobrodské stavební firmy Ing. Jaroslav Renner na stavbě silnice z Bystřice pod Lopeníkem do Starého Hrozenkova měli přístup k trhavinám. Zcizené trhaviny byly používány pro výrobu výbušných systémů. Jedním ze zaměstnanců byl Mikuláš Jančář (*1913, †1943), který byl vedoucím šumické části odbojové skupiny Uherskobrodská vedené učitelem Janem Rychtalíkem z Uherského Brodu. Ilegální činnost celé skupiny byla odhalena a v roce 1942 byli její členové pozatýkáni gestapem. Mikuláš Jančář a Walter Berger byli odsouzeni v Berlíně k trestu smrti. Další členové byli umučeni, nebo podlehlí útrapám vězení.

Po porážce Slovenského národního povstání se na konci roku 1944 řada partyzánů přesunula na Moravu. Zázemí a potravinovou pomoc našli také v Pipalově mlýně v Šumicích č.p. 81. Rodina mlynáře Drahomíra Pipala byla po celou dobu protektorátu ve spojení s příbuznými z Míkovic a tím byla spojena s odbojem. Spolu s bratry Františkem a Oldřichem Slívovými, syny Leopolda Slívy, zajistili tajný přesun partyzánů do Míkovic, Hlubočku. Po vyzrazení pobytu a likvidaci partyzánské skupiny v Míkovicích se museli bratři Slívovi skrývat až do konce války. Do konce války se také musel skrývat Jindřich Kramný, který pracoval u Slívů na statku č.p. 139 a do ilegální činnosti byl zapojen spolu s Jiřím Bartošem, č.p. 3.

Celkem zahynulo za okupace 30 občanů Šumic. Několik členů židovské rodiny Bergerů bylo deportováno do Osvětimi v roce 1943.

Seznam obětí:

- Mikuláš Jančář, č.p. 337, *1913, odsouzen k trestu smrti, popraven v Berlíně Plötzensee 16.08.1943
- MUDr. Walter Berger, bydlel u Sedláčků v č.p. 50, odsouzen k trestu smrti, popraven v Berlíně Plötzensee 16.08.1943
- František Tlach, č.p. 19, *1912, trest za odboj 10 let, umučený 1944 v koncentračním táboře Brandenburg
- Ing. Jaroslav Sedláček, *1920, č.p. 50, trest za odboj 10 let, umučený 1945 v koncentračním táboře Brandenburg
- Stanislav Šojdr, č.p. 234, *1915, †1942, bez soudu, umuče-

ny v Brně v Kounicových kolejích

- Kliment Zajíc, čp. 78, *1890, rolník, odsouzený a popravený 01.09.1943 v Brandenburgu za neplnění hospodářských dodávek
- Josef Mudrák, čp. 97, *1919, totálně nasazený, podlehl útrapám a zranění, zemřel 01.02.1944 v Berlíně
- Jan Šerek, totálně nasazený, podlehl útrapám, † 1945
- Anežka Brumovská, byla smrtelně zraněna dělostřeleckým granátem v dubnu 1945
- z rasových důvodů bylo umučeno v koncentračním táboře Osvětim 21 příslušníků cikánských rodin Jiřího, Emila a Jaroslava Holomkových, žili v domech čp. 154 a 155.

To je celkem 30 obětí 2. světové války z řad občanů obce Šumice.

Dalších 13 šumických občanů bylo vězněno za odbojovou činnost:

Vladimír Bachůrek, č.p. 93, Vojtěch Dvořáček, č.p. 17, Josef Hřib, č.p. 128, Vojtěch Hřib, č.p. 251, Augustin Chmela, č.p. 184, Ludvík Jančář, č.p. 4, Jaroslav John, č.p. 191, František Klauza, zaměstnanec drah, Leopold Slíva, č.p. 139, Jaroslav Škubal, č.p. 79, Josef Šojdr, č.p. 227, Martin Šojdr, č.p. 80, Ignác Zetka, č.p. 371.

Příslušníci zahraničního odboje

Západní fronta

V Československé zahraniční armádě v Anglii bojovali tři šumičtí občané. Po vylodění ve Francii v srpnu 1944 byla Československá samostatná brigáda nasazena k obléhání francouzskému přístavu Dunkerque. Obléhání se zúčastnil svob. Mikuláš Slíva (*1902, †1981), příslušník dělostřeleckého pluku. Na konci dubna 1945 byl z příslušníků čs. samostatné brigády sestavený oddíl, který byl začleněn do 97. pěší divize 3. armády USA a 1. května 1945 stanul spolu s Američany na západní hranici naší vlasti. Členem oddílu byl por. Vojtěch Bartoš (*1914, †1982).

F/Sgt. Jan Kubáň (*1899, †1956) působil v řadách RAF u Czechoslovak Depot.

Domovskou obcí pilotů RAF bratrů Svatopluka a Zdeňka Bachůrkových byla po otci, vojákově z povolání, obec Šumice. Otec František se narodil v Šumicích č.p. 191, synové v Kroměříži. Stíhač, por. Svatopluk (*1915) zahynul při bojovém letu v roce 1942, pochován je v Holandsku. Pilot RAF 1. britské perutě čet. Zdeněk (*1912) byl v roce 1942 těžce zraněn, zemřel v Praze 2003.

Slovenské národní povstání

Pplk. Josef Tlach (*1896, †1964), se jako důstojník armády Slovenského státu zúčastnil přípravy a přímých bojů v Slovenském národním povstání. Po porážce SNP zůstal Josef Tlach s partyzány ve slovenských horách.

Nacistický teror na konci války

V dubnu 1945 už bylo všem bojujícím stranám jasné, že konec války se blíží. Německá armáda i přesto kladla houževnatý odpor a prováděla tvrdé represe vůči civilnímu obyvatelstvu.

Německá armáda budovala na budoucí frontové linii obranné zákopy, které museli kopat šumičtí muži. 19. dubna 1945 se nikomu jít kopat nechtělo a muži se skryli v hrázi Hradská. Ještě dopoledne se ale vrátili a z rozkazu německého velitele posádky z Uherského Brodu se 300 mužů shromáždilo před obecním

úřadem. Byli hledáni pachatelé, kteří údajně nastražili na státní silnici desku s hřebíky. Německým velitelem bylo dáno ultimátum na přiznání, jinak nařídí zastřelit každého desátého muže. Požadavky překládali do češtiny farář Antonín Kyselák a pan Leopold John. Nikdo se nepřiznal, trest byl našťastí pro muže změněn na vypálení pěti rodinných domů na okraji obce. Okamžitě Němci si odvedli dobytek, obyvatelům nebyl dán žádný čas na vystěhování inventáře. Byly vypáleny domy Františka Kudely, č.p. 293, Františka Šidla, č.p. 272, Tomáše Vaculína, č.p. 192, Karla Pranici, č.p. 270 a Stanislava Dvořáčka, č.p. 348.

Přechod fronty, osvobození

Osvobozující boje na Uherskobrodsku a moravsko-slovenském pomezí trvaly téměř tři týdny. Rudá armáda spolu s Rumunskou armádou útočila na německé pozice ze dvou směrů. Rumunsko bylo původně spojencem Německa, vývojem války na evropských bojištích se od srpna 1944 stalo Rumunsko spojencem Sovětského svazu. Německá armáda se v dubnu 1945 připravovala v Šumicích na obranu. Šumičtí muži byli nuceni kopat pod dozorem vojáků zákopy na budoucí frontové linii v polích směrem k Bánovu. Velitelství německé posádky bylo umístěno na Dolním konci v domě Antonína Jančáře, č.p. 148. Mužstvo bylo ubytováno po domech. Lazaret pro německé a maďarské vojáky byl zřízen v obecní škole a v Kútě v č.p. 48. Německá posádka měla v Šumicích jeden tank a několik děl. Jejich střelbu hojně opětovalo rumunské dělostřelectvo. Obyvatelé se před dělostřeleckou palbou ukrývali ve sklepech. Nejbezpečnější úkryty byly sklepy v severních svazích v humnech, protože dělostřelecké granáty dopadaly na obec od jihu. Místní farář P. Kyselák se chodil ukrývat do sklepa v Mrtvé uličce, kde se všichni společně modlili za konec války. Místní občan František Dvořák se rozhodl podat osvobozující armádě informaci o početním stavu německé posádky. Na frontové linii byl německými vojáky zadržen, předveden před velitele posádky do domu č.p. 148. Za špionáž mu hrozil okamžitý trest smrti zastřelením. Antonín Jančář znalý němčiny označil Dvořáka za místního blázna a tím mu zachránil život.

K průlomů fronty došlo 26. dubna 1945, kdy byly osvobozené obce Uherský Brod, Dolní Němčí, Nivnice a Korytná. Dne 27. dubna následovaly obce Vlčnov, Suchá Loz a Bánov. Dne 30. dubna byly osvobozeny Šumice, Nezdenice, Starý Hrozenkov a dne 1. května obce Bojkovice, Záhorovice, Rudice a Pitín. Jako první vstoupili do osvobozených Šumic příslušníci Rumunské armády. Při osvobozování Šumic padli 4 rumunští vojáci, v roce 1952 byli exhumováni a převezeni na Ústřední hřbitov v Brně. Obec Šumice na rumunské vojáky nezapomíná ani dnes a původní hrob stále udržuje.

Dne 11. května 1945 tragicky zahynul v Šumicích voják Rudé armády serž. Ivan Pavlovič Čerkašin (*1923). Byl pochován na šumickém hřbitově, v roce 1946 byl exhumován a převezen do společného hrobu. V dubnových bojích padlo na území Šumic celkem 11 německých vojáků, kteří leželi na místním hřbitově až do konce 20. století, po exhumaci byly ostatky odvezeny k uložení do společného hrobu na území ČR.

Text: Josef Jančář

Zdroj:

Slovácká obec Šumice, 1979

Články web sumice.cz, POSTBELLUM 2015

Dr. Miroslava Poláková, Měli odvahu žít 2018

POST BELLUM

Vzpomínka JAROSLAVA OMELKY

Konec války jsem prožíval jako devítiletý kluk velmi intenzivně. Byl jsem zvědavý, u všeho jsem chtěl být. Již od konce roku 1944 jsem sledoval stovky bombardovacích letadel, která čas od času přelétávala ve výšce nad naší obcí, rodiče říkali, že směrem na Ostravu, která byla pro Němce velmi důležitá. Taky se objevila informace, že na směr Ostrava mířilo 599 amerických bombardérů a 294 doprovodných letounů, bylo sestřeleno 9 letadel a padlo 41 letců. Na jeden den se nedá zapomenout. Bylo to 29. srpna, kdy na opět letící bombardéry a jejich doprovod čekalo velké množství německých stíhaček a došlo údajně k největší letecké bitvě nad územím Moravy, ne-li celé země. Všichni jsme se museli schovat někde pod střechu, poněvadž každou chvíli se kolem nás roztrhla protiletadlová střela, která ve vzduchu nenašla cíl.

Jedna z nich explodovala na sousedově střeše a jedna ze střepin velikosti dlaně ruky se zaryla do zdi chléva, jen několik centimetrů od hlavy naší maminky, která tam stála s námi. Hned nato se objevilo nad Rudicemi hořící letadlo a tři bílé padáky s letci, kteří z letadla vyskočili. Později jsem se dozvěděl, že se jednalo o americké letadlo a že dva z pilotů dopadli na zem již mrtví a byli pochováni na rudickém hřbitově. Vyprávělo se, že třetí letec přežil a ukrýval se až do konce války v Rudicích nebo Přečkovicích. Až po válce vyšlo najevo, že pilot se jmenoval Joseph Salilings a ukrýval se ponejvíc v rodině Karla Pešáta v Přečkovicích. Je nutné i zpětně ocenit odvahu všech občanů, kteří se podíleli na úkrytu amerického letce, poněvadž v případě prozrazení by hrozila okamžitá smrt všech členů rodin a možná i likvidace obcí Rudice a Přečkovice. Přitom chci ještě doplnit informaci, kterou jsem získal teprve zhruba před třemi lety od Milana Pipala, nejstaršího syna tehdejšího majitele mlýna, pana Drahomíra Pipala st. Němci po uprchlém pilotovi dlouhou dobu usilovně pátrali, přepadávali v noci domy v Rudicích i Přečkovicích s použitím služebních psů a hrozilo nebezpečí, že úkryt bude prozrazen, a tehdy nabídl pomoc mlynář Pipal a letce ve mlýně určitou dobu ukrýval.

Chtěl bych taky podotknout, že mým celoživotním kamarádem byl Jožka Šuranský z čísla 16. Byl o dva roky starší a tím pádem i mým velitelem. Co řekl, to se muselo plnit i za cenu občasných výprasků od rodičů. Píši to proto, že ze stejného důvodu jsme se vypravili dne 18. dubna 1945 k pěti hořícím domům (Kudelé, Kozubé, Dvořáčci, Vaculíné, Pranicé), které Němci zapálili údajně jako odvetu za fošnu pobitou silnými hřebíky, kterou někdo nastražil přes silnici ve směru od Nezdenic mezi závorami na konci obce a mlýnem. Údajně došlo k propíchnutí pneumatik německého auta. Bylo to kolem poledne, když celou obec pokrýval černý dým z hořících domů, a my jsme okamžitě vystartovali zjistit, o co se jedná. Šli jsme nejdříve po silnici, ale dostali jsme se pouze do míst, kde stávala Pipalova pálenice (dneska na stejném místě stojí nová). Tam stáli na silnici dva rozkročení esesáci, mířili na nás automaty a něco křičeli. Vrátili jsme se a chtěli se pokusit dostat se do blízkosti hořících domů po železniční trati po chodníčku, který byl vyšlapán rodinou Klaudivých, kteří byli zaměstnanci dráhy a bydleli v samé blízkosti hořících domů. Ani to se nám nepovedlo. Na trati stál třetí ozbrojený Němec a taky na nás něco řval. Zůstali jsme tedy stát a z dálky hleděli na hořící domy, ale hlavně na Pipalův dvůr, kde bylo hodně lidí z hořících domů, mezi tím bylo vidět i krávy,

na plotě byly naházené peřiny a různé věci. Bylo to prakticky všechno, co se podařilo postiženým rodinám vynést z domu za čtvrt hodinu, kterou jim Němci povolili na okamžité vystěhování, a byl to v dané chvíli jejich jediný majetek.

Už prakticky od ledna 1945 se celkem poklidný život v naší obci počal měnit. Bylo zjevné, že německá armáda ustupuje pod tlakem spojených ruských a rumunských vojsk a do obce přijížděly různé skupiny vyčerpaných, špinavých, a hlavně hladových vojáků. Nejdříve to byli Maďaři, později Němci, kteří navíc s sebou vezli hodně raněných vojáků a některé domy přestavili na vojenské lazarety. Po určitém zotavení zase táhli někam dál a přišli další němečtí vojáci i se svým velitelstvím, které denně trvalo na výcviku vojska. Tak například ve dvoře domu u Šuranských (č.p. 16) zbudovali překážkovou dráhu. Vojáci se museli plížit pod ostnatými dráty a na závěr bodat do panáků vyrobených ze slámy. Na určitou dobu docházeli do zdejší školy na takzvanou bojovou přípravu. Vojáci byli ubytováni snad v každém domě v naší obci, ale nebyli s nimi žádné problémy. Chtěli jen spát a hlavně jíst. Do domů, kde bydleli, přinášeli odněkud velké množství vajec, černého chleba, špeku a marmelády v 10 kg plechovkách a požadovali z toho připravit nějaké jídlo. Naše maminky pekly ve velkém omelety, vařily míchaná vejčička, opečený špek a hrnce polévek různých druhů. Možná je vhodné dodat, že až do této doby byla obec podřízena velení německého komanda, které mělo střídavě 3-4 členy a bylo ubytováno po celou dobu okupace v domě pana Kohoutka (dnešní dům Polehňových – oprava obuvi). Tito vojáci zde žili v naprosté pohodě, ani se moc nezajímali a to, co se v obci děje. Zúčastňovali se občas nějakých kontrol, ale do života obce nijak moc nezasahovali. V hospodě u Tlachů měli trvale vyhrazený stůl, kde se pravidelně stravovali a užívali si toho, že pan Tlach byl nejen hospodský, ale i řezník a uzenář. Vzpomínám to hlavně proto, že v roce 1943 jsme doma prováděli řádně povolenou zabijačku prasete. Řezníkem byl mamčin bratr Josef Stehlíček (č.p. 38), který se náhle zhroutil a vypadalo to velmi špatně. Někdo zvolal, že jeden ze vzpomínaných Němců naproti u Kohoutků je lékař. Byli jsme překvapení, s jakou ochotou a rychlostí přišel pomoci, ale bylo to všechno již zbytečné. A taky chci dodat, že při vstupu prvních ustupujících německých vojáků do obce se rychle a tiše sbalili a odjeli někam do neznáma.

Válka byla pro ně i pro Německo prohraná. V polovině dubna se k pěším jednotkám přidali i těžké zbraně. Podle vyprávění dospělých byla celá obec přebudována na obrannou linii a hrozilo nebezpečí, že o naši obec se chystají Němci bojovat. Na několika místech (přesně se to nepodařilo nikdy zjistit), byla zbudována dělostřelecká a kulometná hnízda, na Dolním konci před domem Veleckých, ve stínu vysokých stromů, byl tank, který hlídkoval na silnici ve směru do Uherského Brodu. Muži na rozkaz německého velení museli chodit kopat zákopy po okrajích vesnice, hlavní silniční most u železniční zastávky se připravoval k vyhození do vzduchu a vedle něho se budovaly velké protitankové zátarasy. Stejně zátarasy byly postaveny přes cestu do Kúta před domem Škubalových. Ve vesnici začala propukávat panika. Snad každá rodina si budovala úkryt pro uskladnění potravin a taky kryty pro přežití, většinou mimo domy, kde hrozilo možné zřícení a zasypání ukrytých. Na Malé straně byly tyto kryty téměř v každém domě, mimo domy větších sedláků, kteří měli pod stodolami velké i pevné sklepy pro uskladnění řepy a zemáků. S kamarádem jsme věděli o všech

úkrytech od fary až po Nazaráčkovu. Tento záměr našich rodičů, jak přežít, konkrétně na Malé straně, se velice zkomplikoval, když kolem 20. dubna přivezli Němci do obce další děla a čtyři z nich zakopali za Olšavou a železniční tratí asi v místech, kde dnes stojí rodinný dům p. Štastného. Zpočátku nás jako kluky dělostřelci pouštěli až k dělům, která pečlivě maskovali sítěmi a větvemi, pak nás už vyhodili. Krátce nato bylo slyšet několik výstřelů směrem na Bánov a za pár hodin dopadly jako odvěta zase granáty v blízkosti děl a na druhý den už přelétaly nad tímto prostorem ruské stíhačky. Všichni kolem začali zpevňovat stropy vykopaných krytů, někdo kopal i kryt náhradní. Střelba děl se ještě jednou zopakovala, včetně reakce rumunské armády, a pak byl klid.

Moc jsme si všichni oddechli, když 28.-29.dubna se část německého vojska ubytovaného v obci začala stahovat a do večera 29. dubna všichni Němci opustili bez boje naši obec. Bylo to pro nás velké štěstí. Jak jsem už uvedl, prožíval jsem dětství s kamarádem Jožkou Šuranským a ten rozhodl hned poté, co 30. dubna začali sestupovat Zuzákovou uličkou (dneska přístupová cesta do objektů Zemaspolu) do dědiny první rumunští vojáci – jít hledat frontu. Připojili jsme se ke skupině starších kluků, kteří dokonce nesli nějaký bílý prapor a vydali jsme se směrem na Záblanští, asi do míst, kde dneska stojí televizní převaděč. Když jsme dorazili nahoru, viděli jsme skutečnou dlouhou linii fronty, která se táhla po celé délce potoka Ledské. Vojáci měli odložené zbraně, odpočívali nebo se myli, holili, někteří prali prádlo, i když nebylo zrovna moc teplo. Vydali jsme se cestou za nimi a cestou jsme uviděli jednoho mrtvého německého vojáka a jednoho mrtvého Rumuna, kteří byli od sebe vzdáleni možná dvacet metrů. Oba byli bez bot, které asi více nyní potřebovali ti živí vojáci. Na tento obraz určitě do smrti nezapomenu. Zatímco my jsme koukali na mrtvé vojáky, starší kluci sbírali prázdné i plné nábojnice, někdo našel i ruční granát, někdo přilbu, jiný plynovou masku, bandasku, polní lopatku a jiné relikvie kruté války. Do sbírky přispěli i sami vojáci, když jsme dorazili až k nim na frontovou linii. Od našich rodičů doma jsme se dozvěděli, že na našem katastru padlo při osvobození obce 11 Němců a čtyři vojáci Rumunské armády. Všichni byli v té době pochováni v horní části našeho hřbitova.

A ještě pár vzpomínek na „šumické partyzány“, o nichž se hlavně ke konci války hodně hovořilo. Lidé se slovo partyzán báli vyslovovat, jakákoliv spojitost nebo pomoc partyzánů se trestala bez soudu smrtí, a to celé rodině. Doma se ale tajně mluvilo o skupině šumických mladíků, kteří přinejmenším partyzánům pomáhali. Patřili mezi ně především bratří Franta a Olin Slívovi, synové vězněného Leopolda Slívy a Jindřich Kramný, který u Slívů pracoval jako pacholek a který utekl před Němci po obsazení Slezska a u Slívů se prakticky ukrýval. Mluvilo se o klukoch Borýskových na Záhumní a Mirkovi Šmídovi. Tato skupina a možná ještě i další šumičané pomáhali při převozu partyzánů z Pitínských hor, kde se ukrývali po potlačení Slovenského národního povstání do Míkovic, Hradčovic a Popovic, kde vyvíjela svoji činnost skupina partyzánů, kteří patřili do partyzánského oddílu Olga. Tento oddíl v okolí Uherského Hradiště prováděl různé záškodnické akce a mimo jiné zničení železničního mostu u Hradčovic. Převoz organizovali tak, že v upraveném velkém selském voze byli vleže uloženi partyzáni v nějakém vyrobeném zařízení a povoz byl vrchovatě naložen klestím ze stromů. K odlákání pozornosti Němců jel ještě jeden vůz, který kočíroval František Hříb-Kolář, tento vůz byl pro změnu naložen silnými stromy, což mělo dokumentovat, že klestí na druhém voze je z těchto stromů. Tím se podařilo případnou německou kontrolu zmást. Kolik takových cest bylo, dnes už nikdo neví, ale zhruba před pěti lety při přátelské návštěvě pana

Milana Pipala († 2015) mně důvěrně sdělil, že stejným způsobem, jak se převáželi partyzáni, tak se do Míkovic dopravovala z jejich mlýna mouka, větší množství chleba a nezbytná slivovice. Jeho otec, mlynář, vlastnil jako jeden z mála v širokém okolí povolenou pálenici. Při tomto rozhovoru potvrdil Milan Pipal i skutečnost, že se ve mlýně určitou dobu ukrýval letec ze sestřeleného letadla nad Rudicemi a že potravinové lístky, které „partyzáni“ ukořistili při přepadení obecního úřadu na přelomu roku 1944-45, byly určeny taky pro partyzány v Míkovících a okolí, kam je v přízrůsobeném dívčím oblečení převážela vlakem děvčata Pipalova, hlavně nejmladší Jiřina – dneska Vaculínová.

Své vyprávění a vzpomínky končím s určitou pokorou k odvaze mlynáře Pipala a jeho rodiny, oceňuji jejich ohromnou statečnost, o které vlastně mnoho našich občanů ani nic neví, ale nemělo by se na to zapomenout.

Napsal v květnu 2015

Jaroslav Omelka, ročník 1936, Malá strana č.p. 18

Vzpomínka VOJTĚCHA ŽAMPACHA

Vzpomínka na osvobození naší obce Šumice

Bylo to koncem dubna roku 1945. Druhý jarní měsíc, ale na jaro to ani trochu nevypadalo. Stále přšelo a déšť střídal studený vítr, pravé aprílové počasí. Z dálky bylo slyšet dunění děl a sem, tam se zatoulal do naší vesnice šrapnel, mina nebo dělový granát s patřičným rachotem a poznamenanou dírou jako místo dopadu. A právě obětí jednoho takového granátu se stala jedna naše občanka paní Anežka Brumovská z čísla domu 31, která zaplatila svým životem poslední dny války.

Letadla stále přelétávala nízko nad vesnicí a podle jejich výsostných značek rudé hvězdy bylo jasné, že jsou to sovětské průzkumné a bojové jednotky. Z tohoto důvodu nebylo již bezpečné bydlení doma v chalupě, proto jsme nejpotřebnější věci zakopali do narychlo připravené skrýše do země, hlavně proti požáru, který mohl vzniknout z některého zatoulaného granátu. Z těchto důvodů poslední dny války se stal dočasným naším domovem nahonem zhotovený sklep v kopci na dvoře naproti u Tlachů, kde jsme samozřejmě i spávali. Spaní ve vzpomenuém sklepu, vlastně takové větší díře, nebylo nijak příjemné, vzhledem tehdejšího sychravého a studeného počasí, proto poslední dny jsem s bratrem Bohuslavem, který utekl z práce z Německa a po dva měsíce se ukrýval všude kde se dalo před gestapem i našimi četníky, proto jsme se rozhodli, že ten konec války budeme spávat doma v chalupě v kuchyni. Bohužel, jaké spaní, vše bylo ukryté v zemi včetně peřin, takže nám postačila holá postel se slamníkem vycpaným režnou slámou a jednou dekou na přikrytí. Zatopil jsem ve sporáku a onoho večera polooblečení jsme zalehli, avšak na spánek nebylo ani pomyslení. Bylo to v předvečer 29. dubna, kdy spolu s bratrem jsme oknem pozorovali německé vojáky, jak narychlo smotávají telefonní dráty vedle od sousedů tehdejších Bachůrků, kde měli dočasně nastěhovanou část velící jednotky z vybombardovaného „zámečku“ v Nezdenicích. Pozorně jsme pozorovali veškerou jejich činnost se stěhováním. Když se úplně setmělo, vlastně nastala tmavá noc, můj bratr, který je o čtyři roky starší, mi říká: „Zůstaň tady, jdu se podívat do vesnice, co se tam vlastně děje,“ a odešel. Já sám jsem vůbec nemohl usnout, a vlastně měl jsem i trochu strach v očekávání, kdy a zdali se vůbec vrátí. Když přišel, schylovalo se už k půlnoci a jeho první slova byla, že Němci svoje vojska stahují směrem k Rudicím. Ještě jsme si hodnou chvíli povídali, než jsme oba usnuli v očekávání, co

nám vlastně nový den přinese.

Zdalo se mi, že jsem ještě ani neusnul, když slyším velké bouchní na vrata a pak ještě na okna. Měli jsme tenkrát ještě starý a nízký domek, proto nebylo těžké přeskočit dřevěný plot zahrádky. Zprvu jsme mysleli, že nás budí maminka, která byla i se sestrou ve sklepě u Tlachů a že jde poklidit krávu, kterou jsme za války chovali. Rychle jsme šli oba otevřít vrata a před námi stál voják zahalený celovou pláštěnkou, samopalem mířil na nás oba a jeho první slova byla: „Germáni nět?“ Hned jsme poznali po tak těžkých a dlouhých šesti válečných letech, že se nejedná o německého vojáka a volali jsme ho dál do chalupy. Ukázal koně u plotu a znovu ta otázka jako poprvé. Mezi tím, co jej můj bratr přesvědčoval, nejvíce rukama, proto se nemohli dobře domluvit, že ve vesnici už Germáni nejsou, té noci že všichni odtáhli k Rudicím, já rychle přiložil do sporáku, přihřál hrnec s čajem, který jsme měli od večera. Byla to vlastně horká voda s lipovým sušeným květem cukerinem slazená, to, co se v době války normálně užívalo. Náš host ještě jednou proběhl i jizbou, vzal si hrnek čaje, který obratem vypil a ihned se měl k odchodu. Bratr se mu nabídnul, že jej doprovodí a půjde s ním. Mávnutím ruky souhlasil a tím jsme se rozloučili v době, kdy byla ještě úplná tma a čirá noc. Chvilí jsem se díval za nimi, vyšli naproti hore kopcem a viděl jsem jen siluety dvou mužů a jednoho koně, jak se vzdalují po bánovském chodníku směrem ku frontě.

To vše se událo snad ani ne během půl hodiny. Neměl jsem vůbec myšlenky na spaní, a proto jsem šel hned naproti ke Tlachům a vyprávěl jim vše, co se přihodilo. Maminka s pláčem a my ostatní ve strachu, co bude s bratrem. Do rána už jsme nespali, ba to očekávané ráno pomalu začínalo a hned po prvním ranním rozbřesku vyběhl jsem na kopec, zdali nevidím bratra. Tuto zvědavost jsem opakoval několikrát a tu se mi zdálo, že v terénu je ticho, neslyšet žádnou střelbu pušek, kulometu nebo granátu, a tak jsem se odvážil znovu, a to bylo naposledy vyjít výš na bánovský chodník. A už vidím, jak proudy vojáků s minomety a veškerou vojenskou technikou se po cestě nad hřbitovem valí přímo do naší uličky a dál do vesnice. Minometčící se krátce zastavili nad hřbitovem, aby zaujali palebné postavení, brzy však pokračovali vpřed.

Trvalo to hezkou chvílí, než přišel i můj bratr v doprovodu velitele rumunských jednotek, našich osvoboditelů. Radostné bylo shledání, ale ještě dojemnější bylo vyprávění bratra, který odešel předešlé noci v doprovodu rumunského průzkumníka do týlu velení k tamnímu veliteli a ten měl na něho jedinou otázku. Zdali jsou ve vesnici Germáni a kolik? Když bratr tvrdil, že minulé noci všichni odtáhli směrem k Rudicím a ve vesnici už nejsou, velitel kategoricky odpověděl: „Půjdeš s námi a jestli narazíme na jediného Germána, budeš na místě zastřelen.“ „Hrdlo se mi v tu ránu stáhlo, že jsem nemohl ani slinu spolknout“ vyprávěl bratr. „Ale pro rychlé ukončení války v našem okolí a pro rychlý příchod osvoboditelů stálo to moje riskování za to“ odpověděl a pokračoval s nimi ještě kus cesty k Rudicím.

To se psal už 30. duben roku 1945. Najednou byla vesnice plná umazaných, mokrých a hladových hrdinů, rumunských osvoboditelů, kteří dále pronásledovali ustupující fašisty. Z ustrašených posledních válečných dnů se rázem stalo plno radostí a veselí, vždyť se celá vesnice radovala z osvobození po strastiplných šesti válečných letech. A osvobození tím radostnější, protože přišlo v předvečer slavného Prvního máje.

Vlastně jsem si ani neuvědomil, že já s mým bratrem Bohuslavem jsme té, dnes už historické, noci přivítali jako první občané rumunského rozvědčíka a zároveň i prvního osvoboditele naší obce.

Je tomu již půl století, přesně padesát dlouhých let. Tehdy mi

bylo 18 roků a moje vzpomínka na poslední dny války i dny svobody je stále a zůstane do smrti v mé paměti.

Podle skutečné události ze svých vzpomínek k 50. výročí osvobození naší obce pro budoucí generace zaznamenal dne 30. dubna 1995

Vojtěch Žampach, ročník 1927

Šumice č.p. 241

Vzpomínka LADISLAVA ŠIDLA

Velký dětský zážitek z okupace byl, když jsme s bratrem Mirkem chytali ryby. Zažili jsme letecký souboj německých a amerických letadel. Bylo to 29. srpna 1944 v dopoledních hodinách. Před

střelami jsme se ukryli ve mlýně v odtokovém kanále. Viděli jsme hořící letadla a když to nejhorší bylo za námi, utíkali jsme domů, hodili udice za vrata utíkali jsme do Kopánek, protože jsme si mysleli, že tam letadla dopadla. Když jsme tam doběhli, tak jsme zjistili, že to není pravda a že letadla dopadla až do Rudic a Přečkovic. K americkému letadlu v Rudicích jsme se nedostali, protože tam bylo plno Němců.

Radostnější zážitek byl, když jsme viděli ustupující Němce a Maďary. V příkopech kolem silnic z Nezdenic do Šumic zastřelili několik koňů, kteří už dál nemohli. Vojáci stanovali na fotbalovém hřišti a po jednotlivých domech. U nás byli ubytováni 3 Němci i s koňským potahem. Dodnes je vidím, jak sedí u nás na verandě a chovali se celkem slušně. Vyměňovali cukr za vajíčka. Teklo jim už do bot a věděli, že válku prohrají.

Když se blížila fronta a v dálce bylo slyšet dunění dělostřelby, dostali žáci prázdniny, protože školu obsadili němečtí vojáci. My jsme z toho měli velkou radost.

Z 30. dubna na 1. máje byly Šumice osvobozeny rumunskými vojáky. Sedm dní jsme byli ukryti u sousedů ve sklepě pod stodolou. Během té doby se vycházelo ven jen na nejnnutnější dobu, ženy poklidily dobytek, nachystaly nějaké jídlo, které přinesly do úkrytu. Jak se někde něco pohnulo, tak okamžitě tam dopadl dělostřelecký granát.

Rumunským vojákům jsme moc nerozuměli. Za nimi přišli do vesnice rudoarmějci, kteří se ubytovali ve škole a těm jsme trochu rozuměli. Mezi námi a vojáky nastal výměnný obchod.

Otec bývalý legionář, uměl docela dobře rusky, a protože byl silný kuřák a tabák byl za války na příděl, tak nás naučil větu: „Davaj machorku!“ No a už to začalo fungovat. Při čištění zbraní byl jeden sovětský voják zastřelen a měl slavný pohřeb. V otevřené rakvi byl nesen až na hřbitov, kde byl za čestných salv pochován. Začátkem roku 1946 byl exhumován, odvezen a pochován ve společném hrobě.

Rumunští padlí vojáci jsou pohřbeni na šumickém hřbitově, Mají tam pomník, který byl vytesán z pomníku obětí z I. světové války.

Zapsal v roce 2015 Ladislav Šidlo, učitel ZŠ

Vzpomínka příbuzných

CESTA MIKULÁŠE SLÍVY Z BUENOS AIRES DO PRAHY

Šumický rodák a občan Mikuláš Slíva se narodil 06.12.1912 v Šumicích č.p. 43, zemřel 12.10.1981 v Uherském Hradišti. Měl šest bratrů:

- Leopold *1896, legionář v Rusku, absolvoval s čs. legiemi

sibiřskou anabází, do rodných Šumic se vrátil v roce 1920. Byl poslancem I. republiky a šumickým starostou do svého zatčení gestapem v roce 1941. Do konce války byl vězněn. Zemřel v roce 1986 v USA.

- František *1898, padl 27. 7. 1918 v Itálii
- Josef *1901
- Jan *1906
- Ludvík *1913
- Antonín *1919.

Svob. Mikuláš Slíva

Mikuláš Slíva žil s rodinou v Šumicích v č.p. 362. Na začátku 20. let 20. století odjíždělo za prací do Ameriky hodně mužů z Moravského Slovácka. Také třiatřicetiletý Mikuláš Slíva odjel spolu s ostatními krajany v listopadu roku 1925 za oceán, do Ameriky. Cesta ho zavedla do Argentiny, kde v Buenos Aires žil a pracoval do roku 1942. To už v Evropě zuřila válka. Bratr Mikuláše Slívy, šumický starosta Leopold Slíva byl na přímý rozkaz K. H. Franka zatčen gestapem a vězněn v žalářích nacistického Německa od roku 1941 až do konce války. Možná i to bylo jedním z důvodů, proč se čtyřicetiletý Mikuláš Slíva přihlásil v roce 1942 do čs. zahraniční armády. Ta se formovala v Anglii, proto Mikuláš Slíva odjel 26. září 1942 lodí ESPERANCE BAY do Anglie. Po nezbytném prověřování a vojenském výcviku vstoupil do čs. zahraniční armády v Anglii.

V dokladech můžeme číst:

Svobodník Mikuláš Slíva, T-192 nar. dne 6.12.1902 v Šumicích sloužil v čs. zahraniční armádě od 20.11.1942 do 8.5.1945. Byl příslušníkem dělostřeleckého pluku, 1. oddíl. Potvrdil dne 9.7.1945 velitel 1. dělostřeleckého oddílu, podpis Československý dělostřelecký pluk byl zařazený k ochraně anglického pobřeží před německou invazí. Po vylodění spojeneckých vojsk v Normandii, které začalo invazí dnem „D“ 6.6.1944 a otevřením druhé fronty v Evropě následovaly první invazní vlny další vojenské sbory. Československá samostatná armáda se vylodila ve Francii 30. srpna 1944. Mikuláš Slíva popisuje vylodění ve Francii následovně:

„...po jednodenní cestě a dvoudenním čekání na zklidnění moře jsme se vylodili ze speciálních invazních lodí na invazním vylodovací zařízení k tomuto účelu postaveném“

Podle popisu Mikuláše Slívy se stoprocentně jednalo o slavný umělý vylodovací přístav postavený spojeneckými vojsky v zátoce u francouzského města Arromanches. Celý umělý přístav byl tři roky tajně vyráběn v Anglii, stovkami lodí byl při invazi přepravený přes kanál La Manche a ženisty byl v rozbouraných vlnách Kanálu La Manche smontovaný za pouhých 7 dní. Příliv Atlantického oceánu zde dosahuje výšky až 10 metrů, proto všechna přístavní mola jsou ve svislém směru pohyblivá. Zátoka je mělká, proto pontonové mosty vedly do moře stovky metrů. Musely odolávat silnému mořskému příboji i vysokému

přílivu.

Když jsem před lety navštívil v Normandii místa vylodění a v Museu vylodění v Arromanches jsem obdivoval logistickou náročnost a technickou dokonalost umělého přístavu, vůbec mně tehdy nenapadlo, že tímto invazním vylodovacím přístavem se do Francie spolu s čs. zahraniční armádou dostal i šumický účastník invaze svob. Mikuláš Slíva. Informace, které znám dnes, jsem tehdy bohužel neznal. Proto je velmi důležité na osudy příslušníků čs. zahraniční armády jako je Mikuláš Slíva upozorňovat i 70 roků po válce. Má to velký význam a jméno Mikuláše Slívy bezesporu patří do galerie významných občanů obce Šumice. Musíme tyto informace zanechat pro budoucí generace. Bohužel, ani současná šumická generace o osudu Mikuláše Slívy mnoho neví.

V Museu invaze v Arromanches je výklad k dokumentárnímu filmu o invazi i v češtině. Je to určitě i díky tomu, že Češi (těmi myslím i Moravany) měli v invazním vojsku své zastoupení. V muzeu má každá zastoupená národnost včetně české svou malou expozici. Budme na tyto muže hrdí!

Československá samostatná brigáda byla po vylodění přesunutá k francouzskému přístavu Dunkerque, kde obléhala spolu s Brity a s Francouzi 12000 Němců až do konce války. Na konci dubna byl z příslušníků čs. samostatné brigády sestavený oddíl, který pod velením pplk. Sítka dne 1. května vstoupil na území předválečné ČR a 9. května vstoupil do Prahy. Členem oddílu byl por. Vojtěch Bartoš ze Šumic. Dne 9. května 1945 Němci v Dunkerque kapitulovali.

Mikuláš Slíva popisuje svoji cestu od Dunkerque, po skončení 2. sv. války přes Lucembursko, Německo až do Čech.

V květnu 1945 se Mikuláš Slíva zúčastnil v Praze slavnostní vojenské přehlídky. Demobilizován byl 15. června 1945.

Osobní vzpomínky pana Mikuláše Slívy na svoji účast v čs. zahraniční armádě v Anglii a na boje u Dunkerque ve Francii zapsala jeho manželka Alžběta Slívová. Vzpomínky uveřejňujeme v plném, nezkráceném znění:

Zde je celý text výpovědi Mikuláše Slívy z rukopisu psaného manželkou Alžbětou:

„Přihlásil jsem se do čsl. zahraniční armády proto, abych se mohl aktivně zúčastnit boje proti fašismu. Toho času jsem byl v Argentíně, v Buenos Aires, kde jsem se přihlásil jako dobrovolník do čsl. zahraniční armády. Po lékařské prohlídce jsem odjel 26. září 1942 anglickou lodí – Esperance Bay – do Anglie ještě s dalšími krajany. Cesta po moři trvala dvaatřicet dní a byli jsme několikrát napadeni ponorkami. Našemu konvoji bylo přitom potopeno 15 lodí. Začátkem listopadu jsem přijel do Liverpoolu, kde jsem poprvé spatřil stopy velkých náletů, napolo potopené lodi v přístavu a zničené přístavní zařízení. Ještě toho večera jsem odjel s dalšími krajany do Londýna, kde jsme byli internováni v takzvané „Patriotika“, až do doby, kdy jsme byli anglickými úřady prověřeni. Pak jsem odjel k naší čsl. jednotce „výcviková rota“, která byla toho času posádkou u Lovestofu v nějakém rekreačním středisku na pobřeží. Po krátkém výcviku jsem byl přeložen k děl. pluku II. bat., kde jsem byl až do konce války.

V Anglii jsme byli po delší dobu na pobřeží jako protiinvazní jednotka. Náš pluk několikrát změnil místo pobytu, až pak nadešla doba invaze do Francie. Po krátkém odpočinku a doplnění výzbroje jsme odjeli do Londýna. Bylo to právě v době, kdy Němci odstřelovali Londýn jejich tajnou zbraní „V-1“ – dálkové rakety, takže jsme viděli jejich let i účinek. Po dvoudenním pobytu v Londýně jsme se nalodili do zvláštních lodí k tomu účelu stavěných a vypluli jsme do Francie, kam jsme připluli druhého dne odpoledne. Na vylodění jsme čekali přes dva dny, neboť bylo velmi rozbourané moře a velký nával vojska na invazním vylodovacím zařízení

k tomu účelu postavené. Hned po vylodění muselo každé vozidlo anebo dělo opustit pobřeží a shromažďovali jsme se asi 50 km od pobřeží. Všude, kde jsme jeli, byly stopy po nedávných bojích. Rozbité vesnice a města a spousty válečného materiálu zničeného nebo opouštěného. Úroda v polích byla také zničená, neboť právě začínaly žně, když přišla invaze a tanky všude jely přímo přes pole. Na místo určení jsme dojeli až večer. Byla to louka mezi lesy, která se stala sídlem našeho tábora. Ráno druhého dne jsme teprve zjistili, že jsme na bojišti. Všude po okolí stály zničené nebo poškozené tanky a děla, náboje dělové a jiná výzbroj. Na poli leželi ještě padlí vojáci. Tam jsme čekali na rozkaz. Konečně přišel rozkaz k odjezdu a po delší cestě jsme už uslyšeli dělostřeleckou palbu, to už jsme věděli, že se blížíme k frontě, kde už jsme potkávali anglické jednotky, které jsme přišli vystřídat. Během hodiny jsme byli připraveni k palebnému postavení. Asi k 22. hodině nás počali Němci odstřelovat, ale pak i to utichlo a byl až do rána klid. Delší dobu byl klid, až na nějaké menší přestřelky. Jednoho večera Němci podnikli útok. Po silné dělostřelecké palbě, která se stále stupňovala, zaútočila pěchota a přiblížili se k našim bateriím. Naše děla už střílela na 1.500 m, to už byla přímo bubnová palba. Po půlnoci už jsme měli tak rozpálená děla, že barva na hlavních úplně hořela. Tak to šlo až do rána. Před ránem byl útok odražen a Němci se dali na ústup. Němci byli opevněni v západním, tak zvaném „Valu“ v přístavním městě Dunkerque, takže nám vlastně připadla úloha oblehatelů. Celé okolí bylo zaminované a část ještě značně zaplavená, neboť Němci otevřeli zdymadla a zatopili značnou část krajiny.

Již se blížil konec roku 1944 a situace se nějak zvláště nezměnila. Bojovné akce se střídaly s menšími nebo většími přestávkami. Útoky pěchoty a tanků většinou ztroskotaly na minových polích a rozbahněném terénu. Od bombardování města a přístavu se upustilo, aby nebylo zničeno, neboť brzká kapitulace Němců byla už neodvratná. Letadla, která se pokusila dostat k obklíčeným, byla sestřelena.

Konečně v dubnu po opětovné výzvě, aby složili zbraně, se Němci vzdali.

Po předání zajatců Angličanům jsme odjeli přes severní Francii a Lucemburk do Německa. Mezitím Němci kapitulovali, tak jsme pokračovali v cestě domů. Naše hranice jsme překročili u Železné Rudy.

Po přehlídce, která byla v květnu v Praze, jsem 15. června 1945 demobilizován“.

Za poskytnuté dokumenty děkuji dceři Mikuláše Slívy Jiřině Slívové. Bez její vstřícnosti by článek k uctění památky Mikuláše Slívy nevznikl.

Čest jeho památce!

Autor textu: Josef Jančář

Dokumenty a fotografie poskytl dcera Jiřina Slívová, Šumice č.p. 362

Vzpomínka JARMILY PRACHAŘOVÉ

Kdo byl Mikuláš Jančář?

Mikuláš Jančář se narodil 9.3.1913 v Šumicích. Pocházel z rodiny šumických zedníků. Jeho otec, rovněž Mikuláš, byl zednický mistr. Měl ještě 4 bratry, kteří byli také zedníci. V roce 1937 se M.J. oženil, měl dvě děti. Pracoval, hrál fotbal, který miloval, Byl velmi dobrý muzikant, hrál na housle, měl svoji kapelu, se kterou hrávali na místních tanečních zábavách. Od útlého mládí, tj. od jeho učňovských let se velmi zajímal o veřejný život v obci, ve státě, hlavně o politické dění.

Až posud probíhal jeho život v poklidu. S nástupem německého nacizmu ve 30. letech začal uvažovat tak, že proti německé

zlovůli se musí postavit, bojovat za pravdu a za vlast. Získal na svoji stranu na Uherskobrodsku více stejně zapálených mužů, kteří se postavili na stranu odboje. On sám stal v jejich čele. Činnost této skupiny spočívala v tom, že rozšiřovali letáky, které burcovaly proti nastupujícímu fašismu, dělali sbírky mezi dělníky pro rodiny, jejich otcové od rodin byli již dříve zatčeni a také měli snahu zabezpečit si nějaké zbraně, které chtěli použít snad při otevřeném povstání proti Němcům. Bylo známé, že u koho se našla zbraň, byl odsouzen k trestu smrti.

Mikuláš Jančář, popravený za odbojovou činnost

Skupina M.J. byla dobře organizovaná, pracovala přes 2 roky, ale vždycky se najde někdo, kdo zradí. Podobně se stalo i těmto odbojářům, a tak byl M.J. v březnu 1942 zatčen gestapem. První jeho cesta vedla na gestapo a do věznice v Uherském Hradišti. Zde probíhaly velmi těžké výslechy. Dále byl převezen do Kaunicových kolejí v Brně, následovala věznice Mírov, Breslau a Berlín, věznice Plötzensee. Výslechy na gestapu byly tak kruté, že když M.J. jeho žena viděla po roce v Berlíně, kde probíhal soud, měl úplně bílé vlasy, vyražené zuby a kulhal. Zde nad ním byl vynesen rozsudek za velezradu proti „Říši“, trest smrti.

Dne 16.8.1943, dvě hodiny před popravou, napsal rodině poslední dopis.

Úmrtní list obdržela rodina 3.9.1943, kde Němci známí svojí precizností uvedli, že byl štat sekerou v 19,03 hodin. Rodina se při čtení podrobného popisu tohoto hrůzného činu zhroutila.

Zapsala dne 27.02.2015

Jarmila Prachařová, rozená Jančářová, dcera

Šumice č.p. 90

Vzpomínka FRANTIŠKA VELECKÉHO

Když se blížil konec války, stahovalo se německé vojsko z území Bílých Karpat, konkrétně ze Strání. Vojsko bylo doprovázeno tankem, který se v Šumicích na několik dní (asi tři dny) postavil pod lípu u Šojdrové kovárny. Koně německých vojáků byly ustájeny taky na dolním konci dědiny u Jaroša Veleckého. Kromě tanku jelo s vojskem i vozidlo plné střeliva, to garážovalo u nás (Veleckých č.p. 82). Pamatuju si, že každý večer, co Němci byli v dědině, jezdili s tankem na „Hájek“, kde hlídkovali. Po asi třech dnech německé vojsko odjelo směrem na Rudice.

Taky si pamatuju příhodu s rumunskými vojáky. Ti ukradli při pobytu v obci jednom Šumičanovi hodinky. Velitel Rumunů nařídil, aby se všichni vojáci postavili do řady a začal vyšetřo-

vat, který voják hodinky ukradl. Pamatuju, že velitel se opíral o sukovicu (čagan). Hodinky se našly a zloděj byl sukovicův řádně vyprovozený.

Rumunští vojáci se u nás doma stravovali, ale když jsme zjistili, že kradou jídlo, tak jsme jim už najest nedali. Jednuč jsem za vojákem, co kradl u nás ve stodole, vyběhl s vidlemi. Až s odstupem let jsem si uvědomil, jak málo stačilo, aby mě voják zastřelil. Vojáci kradli hlavně jídlo (sádlo), ale třeba i baterky.

František Dvořák, č.p. 138, (bydlel vedle insemínačky) byl při odsunu vojsk zvědavý, jak daleko jsou od Šumic ruští vojáci. Dal si proto na záda maskování keř a plazil se přes sad (v místě dnešního družstva). Ale netušil, že v tomto místě Němci mají zakopané dělo, u kterého samozřejmě hlídkovali. Pana Dvořáka Němci chytli a chtěli ho na německém velitelství, které bylo u Jančářů na dolním konci před vraty, zastřelit. Antonín Jančář uměl německy a obhajoval Františka Dvořáka, že to je obyčejný člověk nikoliv špion. Němci Dvořáka nakonec zásluhou A. Jančáře nechali bez trestu smrti.

Paměti Františka Veleckého (*1929) č.p. 82 z období před koncem II. světové války zaznamenal jeho vnuk Martin Velecký

Vzpomínka VLASTY ŠIDLOVÉ

Vzpomínka na válku

Narodila jsem se v roce 1932. Z války si pamatuji, jak jsme v době poplachu utíkali ze školy do protějších domů schovat se do sklepů. Doma nás s bratrem v době náletů rodiče schovali do sklepa pod stodolou. Sami rodiče se pohybovali po venku, měli jsme malé hospodářství.

V době války u nás bydlela šestičlenná rodina Bartošova. Kvůli válce se musela vystěhovat ze svého domu v Holasovicích u Opavy. Byli to šumičtí rodáci, kteří hledali u svých příbuzných dočasný domov. Protože to byla velká rodina, vzali je rodiče nakonec k nám, i přestože jsme nebyli v žádném příbuzenském vztahu. Rodina Bartošova obývala přízemí našeho domu, my jsme bydleli v patře, kde byla sýpka a komora.

Pro mne byl nejhorší zážitek, když v noci němečtí vojáci bušili pažbami na Slívovy vrata (bývalý poslanec Leopold Slíva). Hledali partyzány. Jeden se ukrýval i u nás, byl to pan Jindřich Kramný, který pocházel taky od Opavy. Ukrýval se u Bartošových v komůrce bez vědomí našich rodičů. Maminka ho ale jednou v noci potkala na dvoře, velmi ji prosil, aby ho neprozradila. V té době hrozila smrt i pro naši rodinu.

Ještě si vzpomínám na hrůzu, kdy Němci vypálili několik domků na Horním Konci.

**Vlasta Šidlová, rozená Bartošová
Šumice č.p. 3**

Vzpomínka LUDVÍKA KUBÁNĚ

(text z obecní kroniky, bez úprav)

19. duben 1945, VYPÁLENÍ 5 DOMŮ

Přece však jeden čin partyzánů otrásl děsem celou vesnicí. Byl takový pošmourný aprílový den. Pršelo a chladný vítr vanul od severu. Po silnici projížděly vojenské kolóny aut a dělostřeleckta s koňskými spřeženími. Dělostřelecké baterie usadily se za dráhou, pak na Nivkách a za podsedky. Vojsko přecházelo z polí do vesnice, z vesnice do polí. Do polí proto, že tam byly zákopy. Občané, nezvyklí podobnému ruchu, připravovali se na dny příští, na dny, kdy se bude rozhodovat o osudu vesnice, jakmi-le nastane útok. Tento den byl od rána takový jaký-

si zvláštní. Samý strach, samá zlá předtucha a divoká zpráva. Někdo přinesl zprávu, že Němci odvádějí muže od 16-ti let na nucené vojenské práce. V Bánově prý už se tak stalo. Kdo neuteče do hor, každého berou. To byl povel k útěku z vesnice do lesů. Muži se ubírali do lesů, někteří z uzlíčkem, někteří z holýma rukama. Odcházeli i proti své vůli, na nátlak žen a dětí. Já jsem musel z domu odejít aspoň formálně na prosbu dětí a manželky, ovšem né daleko. Sedělo nás asi dvacet ve žlebě Hradské a tak jsme hovořili o tom, co se právě děje, jak je ten náš lid ustrašený, podlehne každé fantastické zprávě, ničím neověřeně a my, většinou chlapi první válkou oťřelí, podlehli jsme také. Sami, někteří zbaběle, jiní na nátlak žen odešli jsme z domu ze sobeckých zájmů „zachránit“ holý, vlastní život, nestaraje se co bude, a nebo co by mohlo být s rodinou. Takto jsme mezi sebou zahanbeně hovořili! Houfně jsme se vrátili do vesnice a za námi se vraceli další hloučky ustrašených hrdinů. Němci toto dobře pozorovali, ale byl v tuto dobu klid. Toto se dělo hned z rána. Před polednem chodil obecní strážník po vesnici z bubnem a hlásil: Velitel zdejší posádky nařizuje všem občanům, mužům od 16-ti let, aby se ihned po vyhlášení dostavili k obecnímu domu. Kdo neuposlechne bude potrestán. Tak a co teď? Jít, nejit? Radíme se jeden druhého. No půjdem. O nějakém zlém činu který by zavadl příčinu k nějakému přísnému zákroku nic není známo, snad nějaká výtka po té ranní šlamastice. Sešlo se nás u obecního domu kolem 300. Polní policie se samopaly tak si nás obcházela ale z chování nebyla zřejmá nějaká touha po sensaci. Pojednou přichází v doprovodu náměstka starosty františka Hříba čís. 21 důstojník, pozdraviv přítomné občany zasalutováním, hlásí: Při vjezdu do obce směrem od Nezdenic, byly rozloženy prkénka v nichž jsou naraženy hřeby a to za účelem poškození pneumatik projíždějících vojenských kolon. Pachatelé tohoto činu musí být během dvou hodin ohlášení veliteli vojenské polní policie. Nestane-li se tak, bude pro výstrahu vypálen některý dům. Toto samozřejmě hlásil německy. Vyzval proto aby se přihlásil tlumočník. Vyhlášený rozkaz v české řeči tlumočil kooperátor zdejší farnosti páter Ant. Kyselák. Slova jakoby zasychala v hrdle, nelze je všechny vypovědět. Dokončení tlumočil občan Leopold John. Současně vyhlášeno stanné právo. Nikdo, mimo nočních hlídek označených bílou páskou na levém rameni nesmí se zdržovati venku od šesté hodiny večír do šesté hodiny ranní. Přestupek se podle zákona o stanném právu přísně trestá. Po vyslechnutí dán povel k rozchodu. Jdouce zpět domů hovořili jsme o tom co jsme právě vyslechli. Žádný neslyšel o podobném činu a kdyby snad i znal pachatele, jistě nepůjde tohoto ohlásit děj se co děj. Každý si je vědom, jak by s pachatelem bylo naloženo. To Němci jenom straší, ozve se hlas! No, počkej! Proč je vyhlášeno stanné právo? Nevěť v germánskou shovívavost. Ustupují, potřebují klidnou cestu a tu si budou klestit tímto způsobem který jsme vyslechli. „Einige haus“. Nečekalo se dvě hodiny, ba ani hodina, vyšlehl zhoubný plamen z domu Františka Kůdele skoro současně Františka Šidly pak Tomáše Vaculína, Josefa Pranicu a Stanislava Dvořáčka. Tak né některý dům ale několik, celkem 5. Napřed ale odveden dobytek ovšem pro armádu a majitelům domů dáno 10 minut možnosti na vyklizení domů. Zoufalí majitelé vyklízeli co mohli, ale co 10 minut hrůzy. Spěchali jsme k požáru i my z našeho řádku, ale cestu nám uzavřeli vojáci z nasazenými samopaly „Vég fon tó“ Pryč odsud, řvali. Těchto pět domů i z hospodářskými budovami, se vším, co bylo uvnitř bylo tak důkladně vypáleno, že nezůstaly jenom holé zdi, ba i ta omítka spadla se zdiva. Dílo zkázy bylo skončeno. Žlutý kouř valí se k obloze, zápach spáleniště rozložen nad vesnicí. Zapadající slunce, které odpoledne zasvitlo, dodává smutný obraz večera. Pět očuzených komínů stojí jako výstraha kolem jdoucích (domy jsou u dráhy a silnice) a jako symbol válečné zběsilosti.

Pachatel činu s prkénkem zjištěn nebyl, dílo zkázy však vykonáno. Až po skončení války Vítězstvím slavné Rudé armády nad fašismem, mluvilo se, že to byl čin našich partyzánů. Jest-li bylo vyraženo některé německé auto z provozu, to nevím. Pak už se válečné události den ze dne projevovali větším odsunem vojáka, vesnice žila v napětí.

Ludvík Kubáň (*1905) bytem Šumice č.p. 264, kronikářem 1951-1965

Vzpomínka MARIE KOZUBKOVÉ

Zde jsou zapsány osobní vzpomínky tehdy dvacetileté paní Marie Kozubové.

„Nevzpomínám si už na přesné datum události, vím, že to byl čtvrtek. K obecnímu úřadu přijelo asi pět koňských povozů. Všichni muži se měli shromáždit před obecním úřadem. Mysleli si, že budou odvezeni na práci a tak někteří neposlechli a utekli do lesů. Povozy nakonec posloužily k odvozu rabuňku. Exekuce začala v pravé poledně. Právě jsme obědvali, když do našeho domku vstoupili německý důstojník se slovenským tlumočником. Na základě jeho rozkazu jsme všichni přítomní museli chalupu okamžitě opustit. Důstojník na nás řval, zato slovenský tlumočnick sa choval slušně. Němečtí vojáci přijeli z posádky z Nezdenic a chovali sa sprostě, jak svině. Vyvedli všechny obyvatele z domů a shromáždili nás u Pipalů ve dvoře, kde nás hlídali. Vojáci domy vyrabovali. Brali jenom velká domácí zvířata. Nakládali krávy, prasata byly ještě malé, tak jim zpřeráželi nohy a naházali jich na vůz.

My jsme měli jenom kozu, ta sa vzpouzela, tak dostala pažbů přes hřbet a také skončila na voze. Kromě zvířat vyrabovali veškeré potraviny, obilí, múku, apod. Drobné zvířectvo jako slépký a králíky nebrali. Ty nechali shořet. Po vyrabování byly domy zapálené se vším, co v nich zbylo. A Němci co rabovali, jeli druhý deň z Nezdenic do Brodu, na přejezdu vrazili s autem do železných závor a pořádně sa o závoru podrůzgli.

Rodiny z vypálených domů šly bývat ke svým příbuzným. Našu rodinu Šidlovu přijala rodina mlynáře Drahomíra Pipala. Poskytla nám ubytování v šalandě, kde běžně spávali mlynářští prášci. Tam jsme bývali aj po celú dobu stavby nového domu.

Pipalovi nám hodně pomohli. Obec sa také o postižené postarala. Ze sbírky jsme dostali 8.000,-, seno, slámu a obilí. Ludé moc pomohli. Od státu jsme dostali dalších asi 100.000,-. Ještě jsme měli dostat nějaké peníze z Brna, ty sa ale někde ztratily na okrese. Zrovna vznikl nový okres.

Rodina Pipalova nám hodně pomohla a pomáhala aj ostatním v obci, aj přespolním. Rudičané si nosili k Pipalom semlet obilí na múku. Nosili ho v taškách a v ruksakoch v noci a u nás si ho skladovali. Až toho obilí bylo naskládaného víc, pantáta Pipal ho tajně semlel.

Nerada na ty události vzpomínám.“

Zeptal jsem se třiadvadesátiletého pana Ludvíka Kozuba, jak on prožíval období protektorátu. Dozvěděl jsem se, že celé tři roky strávil v Německu, v reichu na nucených pracích. Pracovních míst pochodil hodně, Brémy, Hamburk, ..., nakonec se na konci války šťastně vrátil do rodných Šumic. V Řiši pracovalo hodně mužů ze Šumic. Nejdřív dobrovolně jako dělníci z protektorátu, později nuceně jako totálně nasazení.

Vzpomínky manželů Ludvíka Kozuba (*1922) a Marie Kozubové (*1925) zaznamenal v Domově seniorů v Nezdenicích dne 23.03.2015 Josef Jančář

Marie Kozubová, rozená Šidlová, žila v domě č.p. 272, který byl 19.04.1945 vypálen

Vzpomínka MARIE DANČIKOVÉ

Paní Marie Dančíková (*1932) rodným příjmením Vaculínová přispěla do rubriky o příbězích z konce 2. světové války vlastním zážitkem z dubna 1945. Byla tehdy třináctiletá a bydlela doma s rodinou v č.p. 192. Dům Vaculínův č.p.192 je jedním z pěti domů, které Němci vypálili v Šumicích na sklonku války. Datum tragické události zná paní Dančíková přesně. Bylo to 19. dubna 1945 a jak dodala, v jednu odpoledne už hořely všechny domy. Zajímavý názor má paní Dančíková na příčinu vypálení pěti domů. Nesdílí všeobecnou verzi o mstě německé branné moci za nastraženou desku s hřebíky. Je přesvědčená, že účelem vypálení pěti domů bylo zastrašení obyvательства.

Dodávám, že 19. dubna také začaly brutální represe na nedalekém Valašsku, které skončily vypálením domů a smrtí pasekářů na Ploštině. Další pokračující represe s tragickými následky se staly v obci Prlov. Příčin řádění německých komand a jejich pomahačů na sklonku války bylo asi víc.

Po vypálení rodného domu našla rodina Vaculínova přístřeší u příbuzné rodiny Hřibové v Kútě č.p. 48. Ještě u Hřibů nespali ani jednu noc a dům byl večer obsazený německou armádou, která zde zřídila ošetrovnu pro raněné vojáky z fronty.

Na střechu domu byla připevněná bílá plachta s červeným křížem a dům obsadil německý zdravotnický personál. Samí muži. Jeden z nich měl jinou uniformu, mluvil i česky a byl to Rakušan. Ten domácím sdělil, že jsou všichni na jedné lodi a že to snad přežijí. Domáci se museli přestěhovat do malého sklepa, kde prožili deset dní a deset nocí. Celý dům hlídal jeden starý německý voják, pořádně nasával šnaps a tak se domácí mohli po hospodářství omezeně pohybovat. Vojáci byli z fronty přiváženi koňskými povozy, po nezbytném ošetření byli dál převáženi na vozech hrázemi krytou cestou hore Lázkem a dál lesem až na Luhačovicko. Tam byli překládáni na nákladní auta a odváženi k léčení do Baťovy nemocnice do Zlína. Nářek raněných vojáků slyší paní Dančíková ve vzpomínkách ještě dnes.

Nejkrušnější chvíle nastaly při zastřelování děl sovětského a rumunského dělostřelectva. Granáty dopadaly na obydlené části Šumic, jeden vytvořil před Lorencovým velký kráter. Střepina z dělostřeleckého granátu zabila paní Anežku Brumovskou. Na pozemek Hřibových také dopadl jeden dělostřelecký granát. To se už schovával ve sklepě s domácími i německý zdravotnický personál a někteří chodící zranění vojáci. V malém sklepě jich bylo opravdu plno. Byli namačkaní jeden na druhém, třináctiletá Maruška klopila hlavu a pozorovala naleštěné boty německého lékaře. Ještě dnes si ty naleštěné boty paní Dančíková živě vybavuje.

Dům Němci opustili 30. dubna v půl čtvrté ráno. Na deset dní a deset nocí, které třináctiletá dívka prožila v hrozném strachu, se nedá ani po letech zapomenout. A tak i 70 let po válce si paní Dančíková vybavuje jednotlivé dramatické epizody včetně různých detailů, například ty naleštěné vojenské boty. Své vyprávění zakončila větou „.....na to se nedá zapomenout nikdy.“

Vyprávění paní Marie Dančíkové do telefonu volně zaznamenal v dubnu 2015 Josef Jančář

Vzpomínka na vyprávění rodičů MARIE HUDEČKOVÉ

Sama si na průběh nepamatuji, byla jsem velmi malá (2,5 roku), ale moje sestra Stanislava (nar. 1938) už velmi dobře. Naši rodiče nám tuto pro ně velmi těžkou dobu často jako dětem připomínali a vyprávěli. Byli jsme právě jednou z těch rodin, kterým Němci dům vypálili. Byl to dům č.p. 348 Stanislava a Marie Dvořáčkových, který byl starý 5 let. Vedle byl vypálen i dům č.p. 270 našich prarodičů Karla a Františky Pranicových, se kterými bydlel i jejich syn Josef (nar. 1925).

Tyto domy byly vypáleny proto, že na začátku obce dal někdo přes silnici desku s hřebíky, aby si německá auta, přijíždějící od Nezdenic, propíchlá pneumatiky.

Nejdříve po této události se všichni muži museli dostavit před obecní kancelář. Velitel vyhlásil zákaz vycházení od 20:00 do 6:00 hodin, noční hlídky a ultimátum, jestli nebude zjištěn viník, bude každý desátý muž zastřelen. Tento původní trest byl po prosebné návštěvě pana faráře zmírněn na vypálení pěti domů.

K nám přišlo několik německých vojáků, kteří rozkázali rodičům, aby si vzali pouze doklady a děti a do pěti minut dům opustili. Okamžitě se po domě rozeběhli a od hůry až po sklep ve všech místnostech rozlévali benzín. Matka vždycky vzpomínala, že byla tak hrozně zaskočená a zmatená, že dokonce jeden z Němců ji pobízel, ať si vezme aspoň peřiny.

Otci se podařilo vyhodit z okna nějakou židli, ale to bylo vše, co se jim z vybavení domu podařilo zachránit. Museli jít před dům a tři hodiny stát naproti u Pipalů na dvoře a dívat se na hořící domy. Hasit se samozřejmě nesmělo. Můj strýc Josef Pranica, když viděl, jak hoří jejich dům, utrousil poznámku: „Už hoří otcova dřina!“ Zaslýchlo to ale německý velitel a strýc musel za trest tři hodiny chodit po silnici od Pipalového mlýna k mostu tam a zpět, a přitom se na hořící dům dívat.

Zatím, co všechny domy hořely, otec si vzpomněl, že blízko za jejich hořícím domem je králíkárna plná králíků a malý dvorek se slepicemi. Prošel vedle našeho domu a zezadu ve dvoře otevřel branku do humna a taky králíkárnu, aby zvířata neuhorela. Zahlédl ho při tom ale německý velitel a něco na něj zakřičel. Když otec uviděl, že na něho míří puškou, zalehl do hlubší brázdy, obličejem k zemi a v ten moment se ozval výstřel. Jeden z Němců k němu přišel, kopl do něho, ale otec se ani nehnul. Tím si asi zachránil život, protože Němec potom odešel. Sousedka, která to všechno viděla, pak matce řekla: „Maňko, Slávka ti zastřelili!“ Naš otec pak ani sám nevěděl, jak dlouho tam ještě ležel, než se odvážil vstát a vrátit se k nám.

Pro obě naše rodiny pak nastaly velmi krušné chvíle. Navíc čtrnáct dnů po požáru přišlo. Naši rodiče často vzpomínali na první pomoc s nabídkou střechy nad hlavou od rodiny Pipalových ze mlýna. Také rodina sestry našeho otce, rodina Kráčmarova (naproti kostela, dnes rodina Zetkova) nám nabídla pomoc a ubytování, které naši využili. Rodina Pranicova našla útočiště u dalších příbuzných, u rodiny Borýskové v Kútě.

Škody a ztráty byly samozřejmě obrovské a nevyčísitelné. Kromě majetku a vynaložené práce na stavbě domů v nelehké době, to byly i všechny věci a i fotografie, které našim rodičům připomínali jejich dětství a mládí a našemu dědečkovi Karlu Pranicovi, který byl Polák, věci z jeho vzdáleného domova, památku na rodiče a sourozence. Je fakt, že při vyprávění o těchto událostech naši rodiče vzpomínali, že cihly na stavbu nového domu jim byly státem přednostně přiděleny. Rodina Pranicova si nový domek postavila v našem humně.

Závěrem jen mohu vyjádřit obdiv svým rodičům, kteří při vzpomínce na ty těžké chvíle mnohokrát pronesli větu: „Díky Bohu,

že jsme to všichni, včetně všech našich stejně postižených sousedů, přežili a měli sílu znovu si vybudovat ztracené domovy“.

Vzpomínky rodičů Stanislava a Marie Dvořáčkových a sestry Stanislavy Lekešové sepsala Marie Hudečková, Šumice č.p. 478

Vzpomínka a vyprávění sourozenců ANEŽKY VACULÍNOVÉ

Všechny události, které popíšu, jsem zažila nebo je znám z vyprávění svých sourozenců. Jmenuji se Anežka Vaculínová, rozená Slívová, jsem nejmladší dcera Leopolda Slívy, který byl jako první občan zatčen gestapem v naší obci, jak už částečně popsala paní Helena Synčáková.

21. ledna 1941, v den mého narození v 11 hodin dopoledne, přijelo gestapo zatknout mého otce. Následovala prohlídka celého domu včetně hospodářských budov, nic se však nenašlo, jak konstatoval nejstarší bratr Franta. V té době byla maminka už v porodnici ve Zlíně, kde

u známého primáře Krále byla už 14 dní před mým narozením. Tam ji tatínek ukryl před gestapem, poněvadž už věděl, že na něj bude vydán zatykač. Byl předsedou Československé obce legionářské a členem správní rady Legiobanky. Z titulu jeho funkcí bylo jasné, že bude zatčen, ale byla jen otázka kdy. V průběhu zatýkání v 13,30 hod. zazvonil telefon, ale otec ani kdokoliv jiný jej nesměl zvednout. Po odjezdu gestapa zase zvonil telefon, a to znovu volal primář Král ze Zlína, že jsem se narodila. Gestapo odvezlo otce, aniž se to dozvěděl. Bratr Franta prosil gestapo, aby se tatínek mohl rozloučit s dětmi, které byly v té době ve škole. Nedovolili to. Otec byl zavřen v Uh. Hradišti odkud ho převezli do Bartolomějské do Prahy. Následoval Pankrác, Drážďany, Golnov, Berlín a Straubinka. Domů se vrátil 17.-20. července 1945, přesně nevím, to už bylo po válce.

Gestapo nás i po otcově zatčení často navštěvovalo, i 2x za noc. Bratři Franta a Oldřich, ke kterým se přidal i Jindřich Kramný, který u nás našel útočiště, když jej Němci pronásledovali, měli spojení se skupinou parašutistů v pitínských horách. Jak partyzáni postupovali, bratr Franta je převážel ve voze se dřevem, kde měl udělaný úkryt. Dřevo bylo přiložené klestím, takže to vypadalo, jako když veze klest na oklešky. Převezl je do Míkovic, kde se o ně postarala už dobře informovaná skupina lidí. Byli umístěni do seníku někde mimo obec, kde byli 5-7 dní, než je někdo zradil. Gestapo zapálilo seník a oni tam uhořeli. Jsou pochováni v Míkovících na hřbitově. Bratr Franta, když přijede na návštěvu z USA, kde žije, nikdy nezapomene zavést kytku a svíčky na hrob do Míkovic. Byla jsem několikrát svědkem, že dlouhou dobu stál u hrobu a rozprávěl si s nimi. Vždy říkal: „byli to dobří kluci“.

Další, co chci zmínit, co stojí za zaznamenání, je o bratru Oldřichovi. Jak jsem již poznamenala, bratři byli partyzáni, měli pistole, které jsem viděla, ale i jiné zbraně, které byly ukryty. Kde, to nevím. Gestapo bylo častými návštěvníky v našem domě, a tak maminka spávala oblečená. Kluci doma spávali málo, když tak s pistolí pod hlavou. Jedenkrát nás taková návštěva překvapila a Oldřich spal doma. Samozřejmě oblečený. V té rychlosti zapomněl pistoli pod peřinou. Když doběhl do stodoly, tak si uvědomil, že pistole je pod peřinou. Tak se pro ni vrátil, poněvadž věděl, že kdyby ji gestapo našlo, že vystřelí celou rodinu. Naštěstí za stodolou byla složená klest na oklešky a jemu se podařilo se do ní zahrabat. Gestapo prohledalo i stodolu a byli i v humně, ale toho klesu si nevěšili. Po odchodu gestapa se proplížil do potoka Ledský a tím potokem šel až do Nezdenic za horu, kde našel úkryt u statkáře Čecha, který byl také spojka. Po této události Oldřich doma víc jak týden nebyl. Kluci se

schovávali u několika lidí v Šumicích i v okolních dědinách. Při návštěvě u nás gestapo tak tlouklo na vrata i dveře, že všichni kolem dokola věděli, že je u nás gestapo. V Šumicích se bratři ukrývali u Šmídů na Záhumní, u Vojtěcha Borýska na Záhumní a u Jana Kokoše. Ke konci války, jak postupovala fronta, tak Němci stříleli od Kročového na Nivkách, kde měli dělo. Stříleli na Rumuny v Nezdenicích, kteří měli stanoviště u kapličky nad dědinou. V té době se Oldřich ukrýval u Šmídů a když se šel podívat, co se děje a stál u vrátek, tak ho zasáhla střepina a byl těžce zraněn. Ztratil hodně krve, a i když byl ošetřen lékařem, tak mu hrozila smrt. V té době v Hradišti byla ještě válka, tak ho nemohli zavézt do nemocnice. Nebylo také žádné auto k dispozici, tak ho vezli na voze ve slámě, zabaleného v dekách do Piešťan do nemocnice, kde byl skoro rok. Tak se vůbec neúčastnil osvobození obce. Rumuni si u nás na dvoře udělali stanoviště a maminka jim smažila vajíčka.

Tak si já pamatuji válku. Oldřich podstoupil několik operací, a i když jako první občan republiky dostal penicilin, který byl dovezen z Anglie, zůstal z něho invalida. Díky primáři Švorcovi a jeho spolupracovníkům Oldřich zůstal naživu.

Anežka Vaculínová (*1941), rozená Slívová, dcera Leopolda Slívy sepsala v Šumicích 12.04.2015

Vzpomínka a vyprávění rodiny HELENY SYNČÁKOVÉ

Vojáci Rumunské armády, květen 1945 Šumice

Ráda bych se připojila malou vzpomínkou na události, které se staly před 70 lety. Jsem nejspíš „nejmladší pamětník“. Jmenuji se Helena Synčáková, rozená Slívová. V době osvobozování Šumic mi byly jen dva roky, přesto si na tu dobu úplně živě vzpomínám.

Když „šla přes Šumice fronta“ uchýlila se celá naše rodina do sklepa pod stodolou k sousedům Červenkovým. Myslím, že rodiny se v té době sdružovaly, aby si vzájemně pomáhaly. Schody do sklepa byly přikryty, jaksi maskovány kukuřičnými stvolky. Na nich byl položen žebřík, aby se po nich dalo pohybovat. S dalšími dětmi jsme vybíhali na chodbičku pod schody a dívali se na letadla na obloze. Tato se na obloze zvláště blýskala, leskla. Do sklepa musela jít také maminka s mladším bratrem Jiřím, kterému byly teprve tři dny. Ten ale v mé vzpomínce vůbec nefiguruje, na něho si ani trochu nevzpomínám.

Když střelba ustala, vyšli jsme na sousedův dvůr. Soused Josef Červenka se svým otcem chodili okolo mlátičky na obilí a motoru k ní a hledali, jestli není poškozena, protože tam někde

dopadla střepina od granátu.

Až z vyprávění vím, že se Rumunští vojáci po osvobození v naší vesnici ubytovali. Když se prý chtěli ubytovat v našem domě a viděli, že je tam maminka s týdním miminkem, ohleduplně se prý stáhli, snad jen jeden důstojník u nás bydlel. Na našem dvoře byli koně rumunských vojáků. Uvázali je k dřevěnému fukaru na obilí, koně fukar zničily.

Tatínek od mládí fotografoval. Začal fotit rumunské vojáky s našimi občany. Až mu lidé řekli, že mu můžou fotoaparát sebrat, tak přestal. Udělal jen tři fotografie, které byly už uveřejněny. Rumuni ale nebyli Rusové, kteří by mu už fotoaparát vzali. V současné době je tento fotoaparát v šumickém muzeu, kam ho předal bratr Jan Slíva.

Chtěla bych ještě vzpomenout na členy naší rodiny, kteří prožili válku ve vězení, nebo na bojišti.

První obětí gestapa v Šumicích byl otcův nejstarší bratr, Leopold Slíva. Narodil se 12.11.1896.

V letech 1927–1941 byl starostou obce. Je to také popsáno v knížce „Šumice“. Jeho nejmladší dcera Anežka, provdaná Vaculínová, o tom napsala do rodokmenu rodiny Slívovy, který jsem vytvořila:

V roce 1935 byl otec zvolen poslancem Národního shromáždění. Byl členem a předsedou Česko-slovenské obce legionářské a ve správní radě Legiobanky, což v době 2. světové války vedlo k jeho zatčení nacisty. Stal se první obětí gestapa v Šumicích. Byl zatčen 21. ledna 1941 a vězněn až do konce války. Gestapo zkonfiskovalo všechno jeho majetek. Správcem zkonfiskovaného majetku byl František Dvořáček z č.p. 2, poněvadž uměl dobře německy. Rodina nadále bydlela v domě a pracovala na zkonfiskovaném majetku. Tatínek byl vězněn na Pankráci a v Terezíně, na území Německa v Dráždanech, Golnově a Straubingu, kde ho zastihl konec války. Vrátil se domů v červenci 1945 a poprvé uviděl svou už 4,5letou dceru Anežku, která se narodila v den jeho zatčení gestapem.

Leopold Slíva zemřel 6. 6. 1986 v New Yorku v Americe ve věku 89 let, protože mu představitelé naší obce nedovolili zemřít doma.

Čtvrtý otcův bratr Mikuláš Slíva bojoval ve Francii. Narodil se 6.12.1902. V roce 1922 odešel se skupinou třiceti Šumičanů za prací do Jižní Ameriky, dostal se do Argentiny, kde zůstal v Buenos Aires. Když vypukla 2. světová válka, přihlásil se do Československé armády v zahraničí. Bojoval v Československé tankové divizi ve Francii jako dělostřelec. Tato jeho činnost by si zasloužila popis jeho vzpomínek, které znají jeho děti. Do rodné obce se vrátil v roce 1945, po 23 letech pobytu v cizině. Podle fotografií jej po jeho návratu slavnostně vítají představitelé obce před jeho rodným domem. V knížce „Šumice“ však není nejmenší zmínka o této jeho činnosti. Strýc Mikuláš Slíva zemřel 12.10.1981 ve věku 79 let.

**Zapsala Helena Synčáková (*1943), rozená Slívová
V Šumicích, duben 2015**

Zapojení rodiny mlynáře DRAHOMÍRA PIPALA v odboji

Článek byl poprvé publikován na www.sumice.cz v roce 2015

Mlynář Drahomír Pipal (*1896) pochází z mlynářského rodu z Míkovic a do Šumic se přestěhoval v roce 1925, kdy zde koupil horní mlýn.

Drahomír Pipal měl s manželkou Marií (*1898) tři syny: Draho-

mír (*1921), Milan (*1922) a Oldřich (*1924) a tři dcery: Marie (*1925), Drahomíra (*1926) a Jiřina (*1931).

Zásluhy rodiny Pipalovy za protektorátu, jejich nezištná pomoc obyvatelům Šumic a také Rudic a hlavně pomoc partyzánům, jsou veřejností ne úplně doceněné. Je to dílem i skromností členů rodiny, kteří o své činnosti v odboji moc nemluvili a do žádné registrace bojovníků proti fašismu se nehlásili. Nebyť dcery Jiřiny Vaculínové, nebyl jako bojovník proti fašismu registrován ani Drahomír Pipal. Rodina Pipalova pomáhala spoluobčanům přežít těžké časy, mleli pro šumické i rudické obyvatele obilí na mouku i přes zákaz německých úřadů, panimáma Pipalová rozdávala mouku sociálně slabším rodinám a vdovám s dětmi, které by bez její pomoci jen těžko přeživaly těžké časy za protektorátu.

Pantáta Pipal a jeho rodina všemožně pomáhali ilegálnímu odboji především tím, že partyzánům poskytovali potraviny, šatstvo a mnohdy i přístřeší.

Rodina Pipalů ze Šumic byla celou válku v úzkém styku se svými příbuznými v Míkovicích, kteří se angažovali v místním odboji.

Rodina mlynáře Drahomíra Pipala

Jejich pomoc partyzánské skupině z Nezdenic a jejich styk s Pipalama z rodných Míkovic popisuje PhDr. Miroslava Poláková Ph.D. ve své připravované knize o odboji Uherskobrodsku. Ve jmenované knize se můžeme dočíst, že člen paravýsadku CARBON Jaroslav Šperl, který se po neúspěšném výsadbku uchytil ve Věskách, byl s Pipalama ve styku a do šumického Pipalova mlýna od léta 1944 několikrát zajel na kole. Byl to také on, kdo v prosinci 1944 inicioval a spoluorganizoval přesun sedmi partyzánů z Nezdenic do Míkovic. Přesun partyzánů do Míkovic popsala Anežka Vaculínová, roz. Slívová. Na přesunu se podíleli její bratři František (*1922) a Oldřich (*1924) Slívovi, synové poslance Leopolda Slívy. Ti skupinu partyzánů z Nezdenic spolu s Pipalovými všemožně podporovali. Partyzány do Míkovic převezli na povozu s kulatinou ve speciální skrýši mezi dřevem.

U Slívů na statku byl po celou dobu okupace zaměstnaný Jindřich Kramný (*1922). Ten o aktivitách bratrů Slívových a o nezdenické partyzánské skupině Jaroslava Hanuše věděl a podle jeho vyjádření je spolu s Jiřím Bartošem při akci krádeže potravinových lístků z úřadu v Šumicích kryl. Jiří Bartoš byl synem úředníka finanční stráže v Holasovicích Františka Bartoše, který se po záboru pohraničí přistěhoval k rodině Bartošů v Šumicích č.p. 3. Ve svých vzpomínkách to popisuje paní Vlasta Šidlová, rozená Bartošová. Financ František Bartoš přivedl v roce 1938 ze Sudet do Šumic Jindřicha Kramného, rodem z Neplachovic na Opavsku.

Sedmnáctiletému Kramnému poskytl v Šumicích zázemí starosta Leopold Slíva a zaměstnal ho na svém rodinném statku. Na podzim 1944 se u dveří Pipalového mlýna objevilo sedm

mužů. Po porážce slovenského národního povstání se řada bojovníků přesunula na Moravu. Skupina kolem Jaroslava Hanuše, syna výpravčího v Nezdenicích, se přesunula do Nezdenic a okolí. Pipalovi poskytli partyzánům oblečení a jídlo a společně s bratry Slívovými je podporovali až do jejich vynuceného přesunu do Míkovic. Ten se uskutečnil před Vánocemi 1944 po zajetí Jaroslava Hanuše. Vazba na Míkovice šla přes rozvětvenou rodinu Pipalovu.

Mezi sedmi muži byl i účastník SNP František Velecký z Bystřice pod Lopeníkem.

Byl to agresivní typ se sklony k požívání alkoholu, který svým nezodpovědným chováním ohrožoval existence celé ilegální skupiny. Tři muži ze skupiny, byli to František Slíva, Rudolf Marek a ještě jeden neznámý člen, měli za úkol Veleckého zlikvidovat. Los exekutora padl na Františka Slívu, ten neměl odvahy čin vykonat, a tak se Velecký spolu s ostatními v prosinci 1944 přesunul do Míkovic. Tam se skupina spojila s místními partyzány, zakopali se v bunkru na Hlubočku a později obývali zděnou chatu profesora Jilíka. O celém dění skupiny partyzánů v Míkovicích byli Pipalovi informováni svými příbuznými a přítelem z Míkovic Františkem Šestákem. Činnost Drahomíra a Milana Pipala v případě odhalení by měla fatální následky pro celou jeho rodinu.

Největší nebezpečí rodině Pipalových v Šumicích hrozilo po odhalení a likvidaci míkovické skupiny. To se stalo po gestapem vynucené zradě Františka Veleckého. Ten se v bánovské hospodě opil, chlubil se svou partyzánskou činností a svou zbraní. Ještě ten den byl zatčen gestapem a po mučení zradil celou skupinu.

40 členů Jagtkommanda z Uherského Brodu 31. ledna 1945 obklíčilo chatu v Míkovicích na Hlubočku a po nerovném boji zabili 7 členů partyzánské skupiny. Byli mezi nimi 3 příslušníci Rudé armády, tři muži ze Slovenska a jeden muž z Moravy. Karel Slavík z Plzně byl zajat živý.

Velecký udal další čtyři muže z Nezdenic a Ignáce Zetku ze Šumic. Všichni byli zatčeni. Bratři Slívovi se již domů nevrátili a do konce války se skrývali po Šumicích. Jindřich Kramný se skrýval u Bartošů.

Rodinu Pipalovu Velecký gestapu neudal, jinak si nejde vysvětlit, že nebyli zatčeni a odvezeni do německých koncentráků. Rodiny, které podporovaly partyzány v Míkovicích, se skrývaly až do konce války. Někteří byli zatčeni a vyslýcháni.

Bratr Drahomíra Pipala, míkovický mlynář Bohumil Pipal, u kterého Velecký jednu noc přespal, byl zatčen a zahynul při leteckém náletu na vězeňský transport 24.04.1945 v Berouně. Další bratr Drahomíra Pipala, člen Obrany národa Ferdinand Pipal se téměř po celou válku skrýval ve svém domě v Míkovicích č.p. 51. Jako msta za jeho činnost byly již od roku 1942 vězněny jeho dospělé děti Vlasta, Vratislav a Bohumil.

Tímto článkem chci poukázat na odbojovou činnost rodin Pipalů rodem z Míkovic a především na činnost rodiny Pipalových ze Šumického mlýna č.p. 81.

Mnoho šumických rodin dostávalo od paní Marie Pipalové nezištnou potravinovou pomoc, mnoho potřebných našlo u Pipalů za okupace dveře otevřené.

Za to jim patří všem díky!

Autor článku: Josef Jančář

Zdroj: PhDr. Miroslava Poláková Ph.D.: Protifašistický odboj na Uherskobrodsku

- sepsané články šumických pamětníků akce POST BELLUM 2015

Pan Vojtěch Bartoš se narodil jako nejmladší z 11 dětí na Suchém řádku. Po studiu na brodském gymnáziu nastoupil v roce 1936 k výkonu prezenční vojenské služby do Hranic na Moravě. Po vzniku protektorátu v roce 1939 emigroval a nechal se najmout do francouzské cizinecké legie. S ní se dostává do daleké Afriky. Avšak začátek 2. světové války ho vrací zpět na evropský kontinent. Přes Francii se dostává do Velké Británie, do nově vznikající československé exilové armády. Tam ho čeká náročný výcvik u protiletdecké baterie.

Na podzim roku 1944, po otevíření 2. fronty, se československé jednotky konečně zapojují do bojů proti hitlerovskému Německu. Obrněné brigádě, u níž Vojta sloužil, se dostalo té výsady, že byla začleněna do jednotek amerického generála Pattona, který měl za úkol se co nejdříve probojovat na území okupovaného Československa. Byla to odměna jen několika stovkám čs. vojáků, kteří mezi prvními vstoupili do nově se formující armády. Vojta byl asi jediným vojákem ze Zlínského kraje.

Por. Vojtěch Bartoš a svob. Mikuláš Slíva

Když v květnu 1945 stanul s 2. obrněnou brigádou a americkými vojáky na českém území, dočkal se velkého zklamání. Stalo se tak díky rozhodnutí mocností, které nedovolovalo překročit demarkační čáru. Vojáci totiž nemohli pomoci pražskému povstání, kde tehdy zbytečně zemřeli další lidé.

Celých šest těžkých let Vojta přežil ve zdraví. Když se americkým džípem vrátil do Šumic, byla to velká sláva. U Tlachů v hospodě byla veselice a celá dědina měla velkou radost. Vojta přivezl americké konzervy rýže, šunky, mandarinek, špagety, čokoládu, žvýkačky, nylonky...

Byl povýšen do hodnosti štábního kapitána a stal se velitelem jihlavské posádky, kde se také usadil. Vypadalo to, že konečně začne žít normální život. Oženil se s herečkou Horáckého divadla, dcerou velkopodnikatele s drogistickým zbožím. Zakrátko se jim narodil syn Ivo.

Po únorovém puči v roce 1948 se ale nad Vojtou a celým Československem začala zatahovat mračna. Hned 1. března byl poslán na dovolenou a o něco později propuštěn z armády. Manželka se synem emigrovali, on už to ale nestihl.

V září 1949 byl jako bývalý příslušník západní armády s cejchem nepřítel vlasti zatčen a odsouzen na čtyři roky do vězení. Za to, že při draní peří učil spoluvězně angličtinu a za své vzpurné chování byl umístěn do korekce na samotku. Dozorci tam Vojtovi zakovali řetězy, které byly spojeny s železným závažím, se kterým musel celý den obcházet prýčnu a nesměl se zastavit.

Často taky dostával rány býkovcem.

Z vězení Na Borech byl poslán do uranových dolů do Jáchymova. Po propuštění z vězení si v Jihlavě těžko hledá práci, pracuje jako traktorista, většinou jako pomocný dělník u lopaty u Pozemních staveb Jihlava.

V padesátých letech má soudně zakázáno navštěvovat Šumice. Přebývá občas u sestry v Újezdci a do Šumic chodí pod rouškou tmy po kolejších, setkat se s příbuznými. Den pak tráví v komoře nebo ve stodole a v noci se vrací. I v tomto období se Vojta vzpírá a čeká ho další vězení v roce 1956 na 6 týdnů a v roce 1957 na 18 měsíců za slova: „Přijde jednou doba, kdy se toto všechno musí napravit a s příslušníky západní armády musí být počítáno. Takových, jako jsem já, kteří jsme ve válečné době byli postaveni do situace na život a na smrt a jsme za dnešního lidově demokratického zřízení zavřeni za to, že s tím nesouhlasíme, je mnoho.“

Kdysi štábní kapitán, oceněný válečnými řády, zemřel v Újezdci u Luhačovic 10. června 1982 při návštěvě synovce, kde je také pochován.

V roce 2008, po skoro šedesáti letech, navštívil Ivo Bartoš, univerzitní profesor geologie z Kolína nad Rýnem, rodnou ves svého otce. Zavítal na obecní úřad, kde mu pomohli dohledat příbuzné. Když u nich uviděl fotografii své matky a materiály o svém otci, byl velmi dojat.

Vojtěch Bartoš se nikdy nedočkal žádného odškodnění ani omluvy. Neměl by být proto nikdy zapomenut! Čest jeho památce!

Na Vojtěcha Bartoše zavzpomínali jeho příbuzní. K napsání článku bylo použito také materiálů z archivu Ministerstva obrany.

Článek z Šumického zpravodaje 2/2014 vložil na web Post Bellum Pavel Horalík

RAF Czechoslovakia Depot

F/sgt. JAN KUBÁŇ

Článek ŠUMICKÝ RODÁK autorů Františka a Stanislava Kubáňových byl publikován v Šumickém zpravodaji č. 3/2012:

Exhumace por. Ivana Čerkašina 1946, v uniformě RAF F/sgt. Jan Kubáň

Narodil se v roce 1899 v Šumicích v domě č.p. 160. Pocházel z 8 sourozenců. Už v mládí nesnášel bezpráví. Vyučil se ševcem u Bati ve Zlíně. Po narukování do 1. světové války v 18 letech zběhl. Skrýval se v šumických sušárnách a okolních lesích, několikrát dělali četníci razii na jeho dopadení. Pak jej někdo udal, že se skrývá v okolí svého bydliště. Po skončení 1. světové války pracoval u Bati ve Zlíně a pak až do vypuknutí 2. světové války

ve Fatře Napajedla.

Už na začátku 2. světové války se zapojil do odboje. Po vyzrazení okupantům byl na přímé nařízení pana Bati odeslán do Jugoslávie zařizovat fabriku, a tím se těsně vyhnul zatčení gestapem. Po obsazení Jugoslávie Němci utekli do Afriky, kde se nechal najmout do francouzských cizineckých legií. Když napadl Hitler Francii, byli sem tito legionáři přesunuti, aby ji bránili proti Němcům. Po obsazení Francie museli zahraniční vojáci uprchnout. Šumický rodák do Anglie, protože se na ně nevztahoval statut válečných zajatců a po zatčení by byli popraveni a v případě zjištění totožnosti by totéž postihlo i celé jejich rodiny v Čechách.

V Marseille se nalodili na loď, která vezla z Afriky do Anglie uhlí. Tady byli rozděleni k určitým druhům zbraní. Byl přidělen k 311. bombardovací peruti jako zadní střelec v posádce kapitána Fejfara. Po náletech na Německo, kde bombardovali Kiel, Hamburk, Brémy a jiné, začal ztrácet sluch a byl proto přeřazen do štábu 311. bombardovací perutě jako seržant ve funkci výkonného velitele roty. Po skončení války se už jako štábní kapitán vrátil do vlasti s archivem 311. bombardovací perutě. Byl se všemi vojenskými poctami přivítán v Praze na letišti.

Když se po mnoha letech v září 1945 vrátil do Šumic, byla na jeho počest uspořádána ve školní zahradě velká oslava. Hrála hudba a byla dokonce porážena kráva na pohoštění. Nastoupil do zaměstnání do Fatry Napajedla na vedoucí pozici. Po únoru 1948 byl vyhozen a nikdo jej nesměl zaměstnat. Živil se jako švec, příležitostně na stavbách a u sedláků.

Jmenoval se Jan Kubáň, bydlel v Šumicích ve Žlebě, s manželkou Barborou měl dva syny. Miroslava, který byl horníkem a tragicky zahynul a Zdeňka, který vystudoval důlní inženýrství a byl ředitelem dolu Doubrava v Karviné a zemřel v 52 letech.

Jan Kubáň zemřel v roce 1956 na infarkt, když čekal v Újezdci na vlak. Byl oceněn mnoha anglickými i českými vyznamenáními. Je pohřben na hřbitově v Šumicích v hrobě u hlavního kříže.

Čest jeho památce – nezapomeneme.

Autoři článku František a Stanislav Kubáňovi, synovci Jana Kubáně

Poznámka editora JJ:

Po odhalení pamětní desky v listopadu 2019 na budově KD, kde je uvedeno, že F/sgt. Jan Kubáň byl příslušníkem 311. perutě RAF jsem obdržel dopis, který k osobě Jana Kubáně zaslal badatel Petr Žižka (zabývá se historií pozemního personálu RAF z okresu Uherské Hradiště).

Petr Žižka napsal:

„Pokud jde o Jana Kubáně, tak k němu koluje několik velkých nepřesností, které pramení velmi pravděpodobně od něho samotného (z jeho vyprávění). Jan Kubáň, který dosáhl dokonce na hodnost Flight Sergeant (o jednu hodnost výše než Sergeant) a čs. hodnost rotmistr, nesloužil nikdy u 311. perutě. Po celou dobu působení v řadách RAF sloužil u Czechoslovak Depot jako pomocný personál pro všeobecnou službu (nejspíše v kanceláři). Někteří příbuzní rovněž tvrdí, že operačně létal u 311. perutě, což není pravda. Jan Kubáň měl podle archiválií přijít o sluch (trvalá nedoslýchavost) při výbuchu pumy na letišti v dubnu 1943, ne díky operačnímu létání (verze příbuzných). Bohužel fakta o životě Jana Kubáně, která jsou samozřejmě podložena archiváliemi a většinou rovnou z několika různých zdrojů, příbuzní podle mě příliš neakceptují.“

Pplk. JOSEF TLACH (*1896, †1964) účastník SNP

Josef Tlach se narodil do rodiny šumického hostinského Františka Tlacha jako třetí syn ze sedmi dětí. Tlachova hospoda č.p. 34 stála v místě současné knihovny, pohostinství a kulturního domu. Po ukončení vojenské služby se rozhodl v roce 1915 zůstat v rakouské armádě. V roce 1916 byl na italské frontě zajat a dobrovolně vstoupil do československých legií v Itálii v hodnosti ppor.

Po vzniku ČSR vstoupil do nové republikové armády a zúčastnil se bojů s Maďarskem. Až do roku 1939 byl zástupcem velitele pluku v Žilině. Pro nedostatek slovenských vyšších důstojníků nového Slovenského státu byl ve službě ponechán i po roce 1939. Od roku 1940 spolupracoval s občanským odbojem. V roce 1942 byl povýšen na pplk. a odchází pracovat na Vojenskou správu MNO do Bratislavy. V roce 1944 se podílel na přípravě Slovenského národního povstání. Po vypuknutí SNP 29.08.1944 se ho aktivně zúčastnil jako důstojník 1. čs. armády na Slovensku. Byl velitelem posádky Banská Bystrica. Po reorganizaci 1. ČSA byl jmenován velitelem 1. taktické skupiny Kriváň. Po porážce SNP zůstal se spolubojovníky v horách, byl velitelem 4. partizánského praporu 2. čs. paradesantní partizánské brigády. Se svou partyzánskou skupinou se probil přes frontu k Rumunům a od března 1945 byl jmenován velitelem posádky v Prešově. Do roku 1947 se účastnil na Slovensku bojů s banderovci.

Po převratu v roce 1948 byl novým režimem označen jako „důstojník s málo vyhraněným postojem k lidově demokratickému zřízení ČSR“. V hodnosti plukovníka byl předčasně propuštěn do zálohy a v 50. letech se stal obětí komunistických perzekucí. Zemřel ve Vsetíně v roce 1964.

Na stěně kulturního domu v Šumicích, v místě, kde stával jeho rodný dům, má umístěnou pamětní desku. V 90. letech byl novou slovenskou vládou jmenován generálmajorem in memoriam.

Zdroj: MNO SR

Zapsal: Josef Jančář

Návštěva předškoláků ve škole a zápis s Ferdou

V pondělí 17. března navštívili školu budoucí prvňáčci, aby se seznámili se školním prostředím a se svými budoucími spolužáky. V každé třídě na 1. stupni pro ně byly nachystány různé aktivity. Seznámili se s interaktivní tabulí, zahráli si pohybové hry, zaspívali, plnili zábavné úkoly, vyzkoušeli si, jak se sedí ve školní lavici. Vše probíhalo v přátelském prostředí a všichni jsme si společně chvíle užili.

Další návštěva proběhla v úterý 8. dubna, kdy se konal zápis do 1. třídy. Tentokrát přišli v doprovodu svých rodičů. Předškoláci plnili zábavné úkoly - počítali broučky, dokreslovali a vystřihovali berušky, skládali puzzle, tvořili obrázek pro Ferdu, poznávali písmenka na housence..... Při jejich plnění jim spolu s paní učitelkami pomáhaly berušky - žákyně 8. třídy.

Na závěr si budoucí prvňáčci odnesli malé dárečky, které vytvořily děti ve školní družině. Děkujeme jim i paní vychovatelkám. Předškoláčky byli moc šikovni a už se jistě těší na svou novou životní etapu.

Učitelé I. stupně

Papír, radost a trocha adrenalinu, aneb sběr trochu jinak

V úterý 4. března 2025 se školní areál proměnil v rušné sběrné centrum. Klub přátel školy ve spolupráci se školou a žáky zorganizoval sběr papíru, který se nesl v duchu soutěživosti, potu a (v některých případech) i lehkého dobrodružství.

Obrovské poděkování patří hlavně žákům osmé třídy, kteří se s vervou pustili do nakládání a vykládání papíru. Bez jejich pomoci bychom

ještě teď tahali první balíky. Celkem se vysbíraly 4 tuny papíru, což je opravdu velká hromada padlého dřeva.

Hlavní výhry byly letos více než motivující – pro první stupeň návštěva zábavního parku Galaxie Zlín a pro druhý stupeň adrenalinová výprava do Laser Game Zlín. Věříme, že si vítězové odnesou spoustu zážitků. To samé už bohužel nemůžeme slíbit učitelkému doprovodu, který bude během výletů potit krev při dohlížení. Ale tak – i to je jistá forma zábavy!

Chválíme všechny třídy i jednotlivé žáky, kteří se zapojili. Někteří neváhali a s nasazením vlastního života prohledávali modré kontejnery. Klobouk dolů – to se nevidí každý den.

A pokud jste snad zrovna nestihli přispět, nezoufejte – v úterý 6.5.2025 se chystá další kolo sběru. Uvidíme, zda ještě v okrese nějaký ten

papír zbyl. Opět půjde o skvělé zážitky pro celé třídy!

Zároveň bychom rádi touto cestou vyzvali rodiče nastávajících prvňáčků – přidejte se v září ke Klubu přátel školy! Nápadů není nikdy dost a silných rukou při organizaci akcí už vůbec ne.

Na závěr připomínáme další brzkou akci pořádanou KPŠ, a to SURVIVOR, který se koná v sobotu 14.6.2025 na tréninkovém hřišti. Po prázdninách nás čekají další, již tradiční akce, jako je např. Strašidelná stezka, Dýňování či Bazárek.

Děkujeme za pozornost a těšíme se na shledanou na některé z našich příštích akcí.

Za celý tým KPŠ

Eva Lukášová

Jaro v mateřské škole

Se sluníčkem a krásným počasím vstoupí do školky spousta nové energie a radosti z krásných dnů. A taky nesmí chybět opět krásné akce, které si pro děti připravujeme.

Měsíc březen je MĚSÍC KNIH. Proto jsme se letos rozhodli, že uspořádáme krásnou akci na propojení dvou generací a do čtení pohádek před poobědovým odpočinkem zapojíme i naše BABIČKY A DĚDEČKY. Pár odvážných babiček se našlo, za což jim moc děkujeme a těšíme se na příští rok, kdy akci moc rádi zopakujeme a dáme tak šanci dalším babičkám a dědečkům. Čtení bylo úžasné, kouzelné a všichni jsme si ho užili. Děti krásně poslouchaly a byly nadšené, když jim četla právě ta jejich babička.

MOC DĚKUJEME ZA ODVAHU A KRÁSNÉ ČTENÍ – prababičce Hasoňové od Sofinky, babičce Juřenkové od Verunky, babičce Bachůrkové od Edíka a Fildy, babičce Horalíkové od Emičky a Kubíčka, babičce Šídlové od Nikolky a Míši, babičce Salvetové od Davidka.

Taktéž jsme si v rámci měsíce března udělali výlet do knihovny do Uherského Brodu, kde nám paní knihovnice ukázala krásnou dětskou knihovnu, společně jsme si přečetli pohádku, zasoutěžili, vyluštili křížovku a užili si dopoledne i s cestou vláčkem, kterým některé děti jely poprvé.

K pravidelným akcím, které pořádáme, patří taky návštěva předškolních dětí v Základní škole v Šumicích. S předškoláky jsme prošli jednotlivé třídy 1. stupně, zahráli jsme si společně hry, zazpívali a hráli na netradiční hudební nástroj BoomWacker. Na závěr jsme dostali sladkou odměnu a děti byly tak nadšené, že se nemůžou školy dočkat. A proto takové akce děláme.

V DUBNU jsme pro děti připravili projektový den Zachraň kamaráda, při kterém se děti společně se zkušenou záchranářkou naučily základy první pomoci a co mají dělat, když se někomu něco stane. Za krásnou práci byly odměněny diplomem záchranáře.

Nesmelo taky chybět tradiční vynášení Moreny. V jednotlivých třídách jsme se pečlivě připravili a ve čtvrtek 3.4.2025 jsme vyrazili za doprovodu básniček a písniček k Olšavě. Morenu jsme do řeky hodili, ale zima ne a ne se zbavit vlády. Snad už konečně přijdou krásné jarní a teplé dny. Na tuto akci se přišlo podívat spousta rodičů a mezi nimi i zaměstnanci obecního úřadu s panem starostou, který dětem podaroval sladkou odměnu, za což mu moc děkujeme.

Poslední krásnou akcí, kterou jsme měli, bylo zdobení Hasoňovy chalupy velikonočními

kraslicemi. Děti z oddělení Kuřátek, Koťátek a Sluníček za pomoci svých paní učitelek nazdobily kraslice a ty potom ve spolupráci s družinou Základní školy Šumice pověsily na proutěné velikonoční vejce před Hasoňovou chalupou. A my děkujeme za příležitost takové společné akce se základní školou dělat.

Teď už se těšíme a další akce, které nás ještě do konce školního roku čekají. A že jich bude ještě spousta.

Romana Juřeníková

SDH Šumice

Rok 2025 jsme opět zahájili Tradičním hasičským plesem, který se konal v sobotu 18. ledna v kulturním domě. Pro letošní ples jsme se rozhodli oslovit kapelu, která má věhlas i v zahraničí. Celý večer nám na sále hrála k tanci a poslechu dechová hudba Boršičanka Antonína Koníčka. O zábavu mladšího osazenstva se v kavárně Peklo postarala Dj Miss Renny. K vidění bylo i krásné vystoupení mladých hasičů s názvem Voda, které s nimi secvičily naše členky Kateřina Urubčíková a Beáta Suchomelová. S výrobou rekvizit jim pomáhali i další členové našeho sboru a všem zúčastněným tak patří velké díky. Poděkování patří i našim sponzorům a příznivcům, kteří věnovali do tomboly spoustu krásných a hodnotných darů.

V sobotu 1. března jsme uspořádali v naší obci fašankovou obchůzku. Ta letošní byla snad i rekordní, protože tolik masek v průvodu už dlouho vidět nebylo. Celkem to bylo 57 masek. V průvodu jste tak mohli zahlédnout Boba a Bobka, Křemílka a Vochemůrku, postavy z pohádky Tři oříšky pro Popelku, Tlapkovou patrolu, parní lokomotivu s topičem a výpravčím, detektivní partu Scooby – Doo včetně jejich automobilu, cestovatele v horkovzdušných balónech, pět indiánů na koních, párek brazilských slepic, pana a paní Brambůrkovi, rytíře, havorské turisty, židy a spoustu dalších masek. Všem, kteří se do průvodu přišli zapojit, strašně moc děkujeme, bylo to úžasné. Poděkování patří i dechové hudbě Olšavanka, která nás po celou obchůzku doprovázela, ale také našim kuchařům za výborné občerstvení a všem pořadatelům.

V loňském roce se družstvo našich dorostenců zúčastnilo Mistrovství České republiky v Závodu

hasičské všestrannosti a brannosti a letos se na tento závod kvalifikovalo smíšené družstvo dorostenců našich dlouholetých přátel z SDH Míkovice. Jejich družstvo doplnili i dva členové našeho sboru Lucie Štátná a Matouš Bartoš. Závod se konal v sobotu 5. dubna v obci Ostřetín v Pardubickém kraji. Družstvo Míkovice zaběhlo svůj pokus naprosto bez trestných bodů a dokonce i se skvělým časem. Jejich výsledný čas se povedlo překonat jen družstvu z obce Mniší z Moravskoslezského kraje a to znamenalo, že se smíšené družstvo dorostenců z Míkovice stalo vicemistry České republiky. Celému družstvu patří obrovská gratulace k jejich

neskutečnému úspěchu. Gratulace patří i všem trenérům, kterým se podařilo skvěle připravit své svěřence na tento závod.

A co nás čeká dál v letošním roce? V sobotu 17. května uspořádáme další ročník soutěže v požárním sportu O pohár starosty obce Šumice, která je zařazena do Velké ceny okresu Uherské Hradiště. Dále také v sobotu 19. července uspořádáme hasičské odpoledne pro děti na našem hasičském hřišti. Na plánované akce jste všichni srdečně zváni.

Michal Uher
starosta SDH Šumice

Besedníci

Milí spoluobčané,

rádi bychom vás informovali o novinkách z našeho spolku.

Košť slivovice 2025

Z důvodu uzávěrky zpravodaje jsme vás bohužel nemohli včas informovat o našem tradičním a velmi oblíbeném 24. ročníku Koštu slivovice. Letošní ročník přinesl rekordní účast – sešlo se neuvěřitelných 213 vzorků pálenek a likérů různých druhů, z toho 170 vzorků slivovic. Odborná degustace proběhla v sobotu 5. dubna v šumickém Pekle, kde 24 zkušených degustátorů

hodnotilo vzorky ve dvou základních kolech. Nejlepší desítka pak postoupila do finálového kola, kde ji posoudili tři speciální porotci. Kdo se stal letošním králem slivovice? To se dozvíte na našem webu www.besednici.cz nebo v příštím vydání zpravodaje.

Vylepšení Norkárny

V areálu Norkárny jsme nezháleli ani v uplynulých měsících. Stále pracujeme na modernizaci elektrických rozvodů a hlavního přívodu elektřiny do areálu, který bude nově veden zemí v terénu. Nejnovějším vylepšením je realizace zavlažovacího systému trávníku, který

výrazně zkvalitnil vzhled celého prostranství. Norkárna se tak stává stále příjemnějším místem pro všechny, kteří zde pořádají rodinné oslavy, setkání přátel nebo jiné společenské události. Neustále pracujeme na tom, aby tento oblíbený obecní areál poskytoval co nejlepší zázemí a reprezentativní prostředí.

Děkujeme vám za dosavadní podporu našich aktivit a přejeme všem krásné jaro!

Členové spolku

Degustátoři koštu

Rybníkářství Jezera Šumice

Vážení spoluobčané a rybáři,

dovolte nám seznámit Vás s děním na rybnících v novém roce.

Na začátku března proběhl výlov prvního jezera. Při této velké akci jsme také zpevnili hráz a naši dobrovolní hasiči nám pomohli s odbahněním dna. Dále jsme zajistili pravidelnou násadu ryb do všech rybníků. Další velkou akcí je rozšíření zázemí chaty o sociální zařízení. Všem, kteří nám přišli pomoci na výlov a na výstavbu sociálek, moc děkujeme.

Již tradičně připravuje dětské rybářské závody pro děti do 15 let, a to 31. 5. 2025. Další týden, tj. v termínu 6.-7. 6. 2025, připravujeme noční lov pro dospělé rybáře. Budeme podávat nejen rybí speciality a v sobotu bude i tombola, tak se zastavte, budeme se na Vás těšit. Na závody se můžete přihlásit od 2. 5. 2025 u paní Žampachové na telefonu 737 01 24 53.

Jana a Petr Žampachovi

Z činnosti mysliveckého kroužku

V rámci mysliveckého kroužku a celorepublikové akce „Uklidíme Česko“ jsme se s dětmi zapojili také do úklidu.

V pátek 4.4.2025 jsme si společně udělali procházku po obci Šumice. Vycházeli jsme od školy a šli k vlakovému nádraží směr cyklostezka a poté přes park zpět ke škole. Po cestě jsme nasbírali opravdu spoustu drobných odpadků, ale také plechovek a skleněných lahví.

Děti měly na sběr jednorázové rukavice a naplnily velký černý odpadkový pytel. Děti měly opravdu radost, protože měly procházku na čerstvém vzduchu a společně jsme poznávali okolní přírodu. Ale co je nejdůležitější, že jsme přírodu i zvířátka zbavili odpadků a pomohli tak od znečištění.

Adriana Mandová

Šumická stodola

31. 5. 2025 17:00

Hasoňova chalupa
č.p. 102, Šumice

DOMÁCÍ: Dřínkaři

HOSTÉ:
CM Olšava se svými sólisty
MPS Dolněmčané
MS Vlčnov
Šansonier Joel Bros

SPONZOŘI:

ORGANIZÁTOŘI:

Dřínkaři

OBČERSTVENÍ ZAJIŠTĚNO VSTUPNÉ DOBROVOLNÉ

Historický spolek Dokkálfar

Vážení a milí spoluobčané,

Dne 22. 2. 2025 proběhly v šumickém kulturním domě první zvěřinové hody pořádané naším spolkem. I přes určité komplikace zejména technického rázu se akce velmi vydařila. Kuchaři v závislosti na objednávkách připravili přes čtyři sta porcí pestré palety pokrmů, které byly především díky odbornému dohledu Luboše Kovaříka více než chutné. Tímto jemu, ale i dalším zúčastněným pomocníkům, kterými byli Libor Urbánek, Dušan Milička a celá řada dalších osob, děkujeme. Díky patří samozřejmě také obci za poskytnutí sálu a bezproblémovou komunikaci. Konečně srdečně děkujeme všem hostům za jejich trpělivost v čase největšího přívalu objednávek i za samotný fakt, že se vůbec rozhodli akce zúčastnit, čímž podpořili nejen nás, ale i kulturní dění v obci.

Zvěřinové hody jsou již minulostí, tudíž je nasnadě zaměřit pozornost do budoucna. Dovolujeme si Vás proto pozvat na druhý ročník středověkého jarmarku, který proběhne dne 27. 9. 2025 na hasičském hřišti v Šumicích (mokrý varianta se zatím projednává). Po úspěšném loňském jarmarku jsme se rozhodli posunout latku o pár stupínek výš, takže se můžete těšit na vícero hudebních složek, širší nabídku jídel a celé série rytířských soubojů. Děti snad potěší i nové aktivity v rámci programu, který jsme pro ně vytvořili již posledně a který se u nich těšil poměrně velké popularitě, což nám činilo upřímnou radost. Bude nám ctí Vás na jarmarku přivítat, tak se neostýchejte a přijďte!

Pro více informací můžete navštívit naše webové stránky <https://dokkalfar.cz/>

Za spolek Dokkálfar z. s.,

Jindřich Beníček
člen předsednictva

WWW.DOKKALFAR.CZ

27.9.2025
HASIČSKÉ HŘIŠTĚ
ŠUMICE

STŘEDOVĚKÝ JARMARK

2. ROČNÍK

ŽIVÁ HUDBA
JÍDLO A PÍTÍ
DĚTSKÝ PROGRAM
A MNOHEM VÍC

Pozvání do Obecní knihovny

Autorské čtení Marcely Jurkové z nové knihy Osudový triangel

Dvě ženy versus jeden muž. Věčné téma už od starověku, např. Medea, Glauke, Jason, přežilo tisíciletí a je stále aktuální. Monika, Zuzana versus Adam, tři hlavní postavy románu, jejichž životy se na čas protnou, osud je zase rozdělí, avšak opětovně je svede dohromady. Ale koho vlastně?

Autorské čtení je naplánováno na červen 2025. Knihu bude možné si zakoupit.

V obecní knihovně probíhá i nadále výstava fotografií Josefa Jančáře

Úhrny srážek v letech 2023-2024, Šumice, lokalita Nade Mlýnem

- 12.-13.09.2024 - 120 mm
- 14.-15.09.2024 - 100 mm
- rok 2020 989 mm
- rok 2021 631 mm
- rok 2022 558 mm
- rok 2023 1043 mm
- rok 2024 858 mm

zdroj: Miloslav Tlach

Období	2023	2024	2025
Leden	88 mm	81 mm	21 mm
Únor	83 mm	60 mm	10 mm
Březen	16 mm	13 mm	52 mm
Duben	62 mm	58 mm	77 mm
Květen	129 mm	87 mm	
Červen	58 mm	136 mm	

Období	2023	2024	2025
Červenec	48 mm	24 mm	
Srpen	247 mm	38 mm	
Září	41 mm	264 mm	
Říjen	72 mm	42 mm	
Listopad	10 mm	30 mm	
Prosinec	93 mm	25 mm	

Fotbalová listina - Jaro 2025

Muži - 1.A. sk. B

Datum	Domácí	Hosté	Začátek
23.3.	Šumice	Nivnice	15:00
29.3.	St. Město	Šumice	15:00
6.4.	Šumice	Mladcová	15:30
13.4.	Újezdec	Šumice	15:30
20.4.	Šumice	Dolní Němčí	16:00
26.4.	Horní Lideč	Šumice	16:00
4.5.	Šumice	Zdounky	16:30
10.5.	Nedašov	Šumice	16:30
18.5.	Šumice	Bojkovice	17:00
25.5.	Šumice	Tečovice	17:00
1.6.	Uh. Ostroh	Šumice	17:00
8.6.	Šumice	Nedachlebice	17:00
15.6.	Lidečko	Šumice	17:00

Dorost - KS

Datum	Domácí	Hosté	Začátek
5.4.	Šumice	Buchlovice	12:30
13.4.	Mařatice	Šumice	10:15
19.4.	Šumice	Uh. Brod B	13:00
27.4.	Boršice	Šumice	13:00
3.5.	Šumice	Zdounky	13:30
11.5.	Březnice	Šumice	10:00
17.5.	Šumice	Prakšice	14:00
24.5.	Šumice	Hluk	14:00
31.5.	Dolní Němčí	Šumice	10:00
7.6.	Zlínsko	Šumice	14:00
14.6.	Nivnice	Šumice	14:00

Žáci - KS

Datum	Domácí	Hosté	Začátek
6.4.	Šumice	Buchlovice	9:30
13.4.	Strání	Šumice	9:30
20.4.	Šumice	Kunovice	9:30
27.4.	Jarošov	Šumice	9:30
4.5.	Šumice	Zlínsko	9:30
10.5.	Zlechov	Šumice	9:30
18.5.	Šumice	Luhačovice	9:30
25.5.	Šumice	Tečovice	9:30
1.6.	Dolní Němčí	Šumice	9:30

Přípravka - OP

Datum	Domácí	Hosté	Začátek
27.4.	Orel Uh. Brod	Šumice	10:00
3.5.	Šumice	Nivnice	10:00
10.5.	Bánov	Šumice	11:00
17.5.	Javořina	Šumice	10:00
24.5.	Strání	Šumice	10:00
31.5.	Šumice	Újezdec	10:00
7.6.	Šumice	Dolní Němčí	10:00

Fotbal je věčný!

Vážení příznivci fotbalu,

dovolte mi, abych Vás přivítal v jarní části sezóny ročníku 2024–2025.

V rozehrané soutěži mužů v 1. A třídě jsme na podzim získali slušných 16 bodů, kdy nás můžou mrzet některé zápasy, zejména s celky ze spodní části tabulky, kterým jsme zbytečně darovali cenné body. Ale to už je minulost, musíme se dívat dopředu a směřovat své fotbalové cesty k pohodové záchraně v této soutěži, což obvykle bývá zisk 30 bodů. První dvě jarní kola jsme se rozehrávali se soupeři a aspiranty na postup, kdy oba zápasy, jak s Nivnicí, tak se Starým Městem jsme prohráli a obě tato mužstva skutečně jsou v dané soutěži rozdílová a nad naše síly. Následně s Mladcovou jsme poprvé doma naplno bodovali a derby s Újezdem jsme nakonec nezvládli a v poslední minutovce jsme padli. Zajímají nás zejména domácí zápasy, před domácím publikem, se soupeři z dolní části tabulky, které bychom měli zvládnout.

Zimní příprava mužstva proběhla v domácích podmínkách, při využití místní sauny a co se týká hřiště, tak bylo jako vždy využito to umělé v Luhačovicích. Mužstvo mužů se již dlouhodobě potýká s různými zraněnými hráči, s nízkou účastí na trénincích z důvodu pracovních povinností, což se negativně projevuje jak v optimalizaci nastavení sestavy na soutěžní utkání, ale i s kvalitou předvedené hry. V zimní části nedošlo k žádnému posílení týmu o novou posilu, jelikož jednoduše hráči, kteří by chtěli jít hrát fotbal do Šumic, tzv. za klobásu a pivo, jednoduše nejsou. Co se nám daří je skutečnost zapracování hráčů dorostu do mužstva mužů, což se pozitivně projevilo ve vítězném utkání s Mladcovou. Dorostenci však mají také své zápasy a bojují o historický postup do Krajského přeboru, a tedy jejich využití pro mužstvo mužů je omezené.

Tým dorostu nám pod vedením trenérů Šmída a Koníčka dělá radost, avšak i zde nás trápí nedostatek hráčů, což se projevilo zejména v zápase v Mařaticích, kde prohra 4:0 nám možné postupové plány do Krajského přeboru přibrzdila. Nedostatek hráčů trápí všechny menší obce, tyto se mnohde spojují a ani tak nedávají dostatečné množství fotbalistů a tento druh sportu nám začíná pomalu skomírat. Nicméně to neplatí pro nás, budeme usilovat o svou svébytnost, bez propojení s jinou obcí, a proto je nutné věnovat se zejména mládeži a dělat pro ně sport atraktivní a poutavý. V dorostu nám vyrostla generace fotbalistů, kteří by měli doplnit v brzké budoucnosti tým mužů a náš fotbal tak dostane nový mladistvý impuls, který bude jistě ku prospěchu našeho fotbalu.

Co se týká starších žáků, po postupu do krajské soutěže a ukončení činnosti některých starších hráčů, se náš fotbal dostal do problematického bodu, kdy bojujeme o každého hráče, tzv. o každou nohu. Nicméně hráči, kteří zůstanou, nejenomže na hřišti nechávají fyzicky naprosto vše, ale negativní výsledky nás psychicky nesráží, a to nás posune v následující sezóně dále, jelikož nám neodejde ze stávajícího mužstva vůbec nikdo a můžeme tak počítat

se sestavou hráčů, kteří jsou na sebe již zvyklí a dá se říci sehraní. U mladších žáků bychom se zase neobešli bez hráčů přípravy, a i v tomto mladistvém složení se dobrým dojmem měříme se staršími protihráči, což je opět velkým příslibem do budoucna šumického fotbalu. Je to jen otázka toho, abychom vydrželi, neklesali na mysli, makali na sobě a výsledky se záhy dostaví, chvíli to sice trvá, ale dostaví.

Tak jako obvykle nám velkou radost dělá naše příprava pod vedením Radima Kunovského, kdy jeho tréninky spolu s tatínky a maminkami je radost sledovat a malých ratolestí je doslova plné hřiště. Naše fotbalová filozofie stojí a padá na tom, co si v našem oddíle vychováváme, to budeme mít v mužstvu dospělých. K tomuto také tak přistupujeme a klademe důraz na děti od nejútlejšího věku. Z toho důvodu také již funguje fotbalová školička, kterou vedou bývalí hráči Jakub Lekeš a Jakub Jandouš.

Chtěl bych poděkovat vedení obce za podporu, která se pozitivně projevila v opravě povrchu a v postavené zastřešené pergole u stánku občerstvení.

Děkujeme za podporu fanouškům, sponzorům a věříme, že s Vaší podporou bude jarní část fotbalové sezóny pohodová. Velké poděkování patří také všem trenérům, vedoucím mužstev a všem, kteří se kolem fotbalu točí a na úkor svého volného času plně věnují našim hráčům, chodu oddílu a obětují tak čas strávený například s rodinou, velmi si toho ceníme. Chtěl bych Vás pozvat do fotbalového areálu na jarní zápasy našich mužstev všech věkových kategorií. Vaši podporu potřebujeme! A této si vážíme.

Za TJ Šumice

Josef Podešť
administrátor oddílu

Informace od ledu

Míli fanoušci, obhajoba loňského zlata se nezdařila a museli jsme se spokojit se stříbrem.

Základní skupinu se nám podařilo vyhrát, a tak jsme se vyhnuli zrádnému čtvrtfinále, které se hrálo pouze na jeden vítězný zápas. Čtvrtfinálové výsledky nám do semifinále přisoudili tým HC Tygr, se kterým jsme hráli poslední kolo základní části velmi vyrovnaný zápas.

První semifinále jsme po dobrém výkonu zvládli v poměru 5:3 a vytvořili si tak dobrou výchozí pozici pro odvetu. V odvetě jsme po celý zápas dominovali a zvítězili přesvědčivě 6:1. Celkové skóre semifinále bylo tedy 11:4.

Do finále jako druhý tým postoupila HC Korytná, náš největší soupeř a rival. Finálový zápas jsme bohužel absolutně nezvládli. Soupeř byl od začátku lepší ve všech aspektech hry, brzy si vytvořil rozhodující náskok, který postupně navýšoval až na celkové, pro nás kruté, skóre 3:12.

Děkujeme všem fanouškům, kteří nás celou sezonu chodili podporovat, a doufáme, že si najdou cestu na zimní stadion i příští sezonu.

Taky bych chtěl poděkovat všem hráčům, kteří reprezentují naši obec v ledním hokeji!

Václav Marek ml.
člen klubu

Tabulka po základní části

#	Team	Zápasy	Výhry	Prodl.	Rozhry	Prohry	Score	Body
1.	HC Šumice Sokol	12	9	1	0	2	68:33 (55)	29
2.	HC Korytná	12	7	2	1	2	79:37 (42)	26
3.	HC Hlábek	12	6	1	1	4	58:53 (5)	23
4.	HC Matějovka 2017	12	5	0	3	4	44:39 (5)	18
5.	HC Tygr	12	5	1	0	6	50:71 (-20)	17
6.	HC Křižovatka Bláno	12	4	1	0	7	40:47 (-7)	14
7.	HC Opatovská Lhota	12	0	0	1	11	35:94 (-59)	1

Brankáři

Statistika brankářů

#	Jméno	Team	Skóre	Reg	Pen	Z	G	A	GA	SA	GA	SA	GA	SA
1.	Štěpán Štěpánek	HC Šumice	AM	12	700	18	-	-	3:17	0	1	0	100	
2.	Matěj Štěpánek	HC Šumice	AM	12	700	18	-	-	3:17	0	1	0	100	
3.	Štěpán Štěpánek	HC Šumice	AM	12	700	18	-	-	3:17	0	1	0	100	
4.	Štěpán Štěpánek	HC Šumice	AM	12	700	18	-	-	3:17	0	1	0	100	
5.	Štěpán Štěpánek	HC Šumice	AM	12	700	18	-	-	3:17	0	1	0	100	

Kanadské bodování

Statistika hráčů

Jméno	Team	Skóre	Reg	Pen	Z	G	A	GA	SA	GA	SA	GA	SA
1.	Štěpán Štěpánek	HC Šumice	AM	12	700	18	-	-	3:17	0	1	0	100
2.	Matěj Štěpánek	HC Šumice	AM	12	700	18	-	-	3:17	0	1	0	100
3.	Štěpán Štěpánek	HC Šumice	AM	12	700	18	-	-	3:17	0	1	0	100
4.	Štěpán Štěpánek	HC Šumice	AM	12	700	18	-	-	3:17	0	1	0	100
5.	Štěpán Štěpánek	HC Šumice	AM	12	700	18	-	-	3:17	0	1	0	100

Nejlepší střelci

Statistika hráčů

Jméno	Team	Skóre	Reg	Pen	Z	G	A	GA	SA	GA	SA	GA	SA
1.	Štěpán Štěpánek	HC Šumice	AM	12	700	18	-	-	3:17	0	1	0	100
2.	Matěj Štěpánek	HC Šumice	AM	12	700	18	-	-	3:17	0	1	0	100
3.	Štěpán Štěpánek	HC Šumice	AM	12	700	18	-	-	3:17	0	1	0	100
4.	Štěpán Štěpánek	HC Šumice	AM	12	700	18	-	-	3:17	0	1	0	100
5.	Štěpán Štěpánek	HC Šumice	AM	12	700	18	-	-	3:17	0	1	0	100

Výsledky sezona 24-25

Výsledky

Datum	Doma	Hosté	Stadion	Zápas	Výsledek
23/9/2024	Šumice	Korytná	25 Uherský Brod	AHL5 - 2024/2025 - Fina	3:12
8/10/2024	Tygr	Šumice	25 Uherský Brod	AHL5 - 2024/2025 - 2 SF	1:8
1/10/2024	Šumice	Tygr	25 Uherský Brod	AHL5 - 2024/2025 - 2 SF	5:1
15/10/2024	Tygr	Šumice	25 Uherský Brod	AHL5 - 2024/2025 - 2C	5:3
1/10/2024	Šumice	Opatovská Lhota	25 Uherský Brod	AHL5 - 2024/2025 - 2C	12:1
25/9/2024	Šumice	Bláno	25 Uherský Brod	AHL5 - 2024/2025 - 2C	8:1
4/10/2024	Matějovka	Šumice	25 Uherský Brod	AHL5 - 2024/2025 - 2C	2:1
7/10/2024	Šumice	Korytná	25 Uherský Brod	AHL5 - 2024/2025 - 2C	3:1
16/10/2024	Hlábek	Šumice	25 Uherský Brod	AHL5 - 2024/2025 - 2C	6:1
3/10/2024	Bláno	Šumice	25 Uherský Brod	AHL5 - 2024/2025 - 2C	6:8
2/10/2024	Šumice	Tygr	25 Uherský Brod	AHL5 - 2024/2025 - 2C	10:1
16/10/2024	Opatovská Lhota	Šumice	25 Uherský Brod	AHL5 - 2024/2025 - 2C	3:8
19/10/2024	Šumice	Hlábek	25 Uherský Brod	AHL5 - 2024/2025 - 2C	10:1
5/10/2024	Šumice	Matějovka	25 Uherský Brod	AHL5 - 2024/2025 - 2C	6:1
28/9/2024	Korytná	Šumice	25 Uherský Brod	AHL5 - 2024/2025 - 2C	6:10

Play off

Play-off

1. čtvrtfinále

Korytná	0	1. semifinále	Finále		
Opatovská Lhota	2	Korytná	8	Šumice	3
(8:2)	Hlábek	3	Eccrill	12	
(3:2 S:1)	(1:12)				

2. čtvrtfinále

Hlábek	4	2. semifinále	O 3. místo		
Bláno	3	Šumice	11	Hlábek	6
14:30	Tygr	4	Tygr	3	
(5:1 S:1)	(6:1)				

3. čtvrtfinále

Matějovka	1
Tygr	2
(1:2)	

Základní část

#	Team	Zápasy	Výhry	Prodl.	Rozhry	Prohry	Score	Body
1.	HC Šumice Sokol	12	9	1	0	2	68:33 (55)	29
2.	HC Korytná	12	7	2	1	2	79:37 (42)	26
3.	HC Hlábek	12	6	1	1	4	58:53 (5)	23
4.	HC Matějovka 2017	12	5	0	3	4	44:39 (5)	18
5.	HC Tygr	12	5	1	0	6	50:71 (-21)	17
6.	HC Křižovatka Bláno	12	4	1	0	7	40:47 (-7)	14
7.	HC Opatovská Lhota	12	0	0	1	11	35:94 (-59)	1

Květná neděle na Hasoňově chalupě a Trechalíkově usedlosti

Vynášení Moreny 3. dubna 2025

Hasičský ples 18.1.2025

Farní ples 15.2.2025

Košt slivovice 20.4.2025

foto: Otakar Hofr

